Matija Dedić

autorski koncert

u povodu 50. rođendana,
25 godina trija Matije Dedića
i 100 godina od smrti Dore Pejačević

19. ožujka 2023. u 20:00
Zagrebačko kazalište mladih, Dvorana Istra, Zagreb

HDS
CANTUS
JazzHR

Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Matija Dedić; snimila Sandra Šimunović

Program

Solo

Dora Pejačević: klavirske minijature
iz ciklusa *Život cvijeća*, op. 19
Potočnice
Ljubice
Krizanteme
Crveni karanfili

Avivo (Matija Dedić)
Furgotta (Matija Dedić)
His Visit (Matija Dedić)

Trio

Looking for an Answer (Matija Dedić)
Grad se beli (trad.)
Nardis (Miles Davis)
Hybrid (Matija Dedić)
Influence (Matija Dedić)
Little Sunflower (Freddie Hubbard)
Zemer Atik (trad.)

Matija Dedić Trio

Krunoslav Levačić, bubnjevi
Žiga Golob, kontrabas
Matija Dedić, klavir

Matija Dedić – skladatelj

Osim kao cijenjeni pijanist Matija Dedić aktivan je i kao skladatelj. Kao priznanje za svoj skladateljski rad dobio je nagradu „Miroslav Sedak Benčić" Hrvatskog društva skladatelja. Dobitnik je trideset i osam nagrada Porin, od čega četiri za najbolju skladbu.

Od samog početka Matija je svoja djela dokumentirao na albumima, najprije s matičnim sastavima Boilers Quartet, Boilers All Stars i Boilers Big Band, a potom i s vlastitim sastavima ili solo. Samo na albumima koje je snimio kao vođa sastava ili solo dokumentirao je izvedbe osamdesetak vlastitih skladbi. Osim za vlastite skupine sklada za televiziju i kazalište.

Njegova su djela odraz iznimne maštovitosti, kontemplativna i osjećajna, u skladu s njegovom osobnošću. Neke nastaju spontano, kao odraz improvizacija, kao na albumu *Ligherian Rhapsody*, a neke promišljeno, kao posveta pojedinim uzorima ili nadahnute raznim životnim situacijama. Matija se uspio osloboditi razmišljanja u stilskim okvirima. Uglavnom ih piše bez namjere da se prikloni nekom od žanrova, iako se najčešće radi o prožimanju jazza, klasike i popa. Svojim skladbama jasno pokazuje da se radi o umjetniku koji je zaljubljen u američku glazbu, ali se ne odriče svojih europskih korijena. Naime, iako zasnovane na jazzu, njegove su skladbe često nadahnute klasičnom glazbom. Dedićevo skladateljsko djelovanje razvijalo se kroz ljubav prema ostvarenjima vezanim uz ECM produkciju i pločama Johna Taylora i Boba Stensona, a poslije i Kennyja Kirklanda, Gonzala Rubalcabe, Keitha Jarretta i Brada Mehldaua.

Osim s vlastitim sastavima Dedić je svoja djela, u vlastitim ili aranžmanima Silvija Glojnarića, izvodio s Jazz orkestrom HRT-a, što je dokumentirano na CD-u *Family* nazvanom prema njegovoj skladbi. Svirao je i s uglednim svjetskim jazz glazbenicima, a mnogi od njih su s njim izvodili njegove skladbe. Neke od tih izvedbi dokumentirane su na Dedićevim albumima, uglavnom objavljenima za strane diskografske kuće. Snimio ih je sa saksofonistima Jurom Puklom i Chrisom Cheekom, violončelistom

Noahom Hoffeldom, kontrabasistima Jean-Louisom Rassinfosseom, Larryjem Grenadierom, Vicenteom Archerom, Scottom Colleyjem, Johannesom Weidenmuellerom, Mattom Brewerom i Thomasom Brameriem te bubnjarima Marekom Patrmanom, Jeffom Ballardom, Kendrickom Scottom, Antonijom Sanchezom, Johnathanom Blakeom i Manuom Katcheom.

Svi su oni prihvatili i s razumijevanjem interpretirali njegova djela, čime se Dedić, osim kao sjajan pijanist i maštovit improvizator, potvrđuje kao respektabilan skladatelj čija djela nadilaze granice lokalnog značaja. Garancija za postizanje takvih rezultata Dedićeva je glazbena filozofija koja se zasniva na neprestanom učenju, proučavanju različitih idioma i poznavanju tradicije, ali uz kretanje u novim smjerovima, izgradnju vlastitog imidža te proučavanje i poštivanje svih glazbenika koji djeluju na jazz sceni. Potvrdu za ispravnost svojega glazbenoga puta Dedić je dobio od mnogih vrhunskih glazbenika, zapravo, od svih s kojima je surađivao.

Životopis

Jedan od najpoznatijih hrvatskih jazz glazbenika Matija Dedić rođen je 2. ožujka 1973. u Zagrebu. Prvi kontakt s klavirom imao je kao četverogodišnjak. Rano je počeo pohađati muzičku školu, prije nego je upisao osnovnu. Prvi ozbiljniji nastup imao je sa Zagrebačkim komornim orkestrom u Glazbenom zavodu s devet godina. Iste godine održao je zapaženi koncert u Šibenskom kazalištu u sklopu Šibenskog dječjeg festivala. Tijekom izvedbe nestalo je struje i orkestar je prestao svirati, ali on nije, nego je u tom polumraku sam odsvirao koncert do kraja. U kazalištu se pojavilo svjetlo tek kad je završio izvedbu.

Budući da je odrastao u glazbeničkoj obitelji, uz majku pjevačicu Gabi Novak i oca kantautora Arsena Dedića, od malena je bio izložen utjecajima raznih glazbenih žanrova. Rano je otkrio jazz spoznavši velike mogućnosti apstraktnog i osobnog pogleda na glazbu. Zato je nakon svršene srednje glazbene škole Vatroslav Lisinski u Zagrebu 1991. školovanje nastavio na Jazz odjelu glazbene akademije u Grazu, gdje je diplomirao 1997. Željan znanja posvetio se vježbanju i nekoliko godina svakodnevno vježbao sedam ili osam sati. Tijekom studija pohađao je radionice uglednih jazzista kao što su Wynton Marsalis, McCoy Tyner, Randy Weston, John Lewis, Bobo Stenson, Mulgrew Miller i drugi, na kojima se iz prve ruke upoznao s novim kretanjima na svjetskoj jazz sceni. Osim što je u toj školi upijao znanje od prof. Haralda Neuwirtha privatno je pohađao satove kod Jamesa Taylora, Barrya Harrisa, Hala Galpera i Billa Dobinsa.

Još tijekom studija počeo je profesionalno svirati i surađivati sa zagrebačkim glazbenicima. Suradnja je počela 1994. kad je utemeljen Boilers Quartet u kojem Matija, uz trubača Davora Križića, kontrabasista Mladena Barakovića, kojeg je nakon što je preminuo zamijenio Zvonimir Šestak, i bubnjara Krunu Levačića, svira do danas. Tada je bio na trećoj godini studija u Grazu. Prilikom jednog dolaska u Zagreb u prvoj polovici 1994. Matija je nastupio na jam sessionu u MM centru SC-a gdje ga je zapazio Kruno Levačić. Prvi nastup Boilersa bio je u veljači 1995. u Gjuri

II na festivalu organiziranom povodom 500. emisije „Jazz štand" Radija 101.

Važna suradnja za Boilerse, pa i za Matiju, bila je ona s Boškom Petrovićem s kojim su snimili zajednički CD. U razdoblju u kojem su se pripremali za snimanje radni je naziv projekta, znakovito, bio *Pomirbeno ročište*. Naime, u vrijeme kad su mnogi mladi jazz glazbenici bili na ratnoj nozi sa starijima, pa i neki članovi Boilersa, Petrović je uvidio velik potencijal ovog kvarteta i otada je bio u njegovoj milosti. Bio je to svojevrsni poticaj za zakapanje ratne sjekire između mlađeg i starijeg naraštaja hrvatskih jazzista.

Matija je tada, kao mlad glazbenik, s Boilersima svirao i u inozemstvu. Zapažen nastup održali su s pjevačem Markom Murphyjem u Grazu iste godine kad je Murphy u Down Beatu bio proglašen pjevačem godine. Posebice je zapažena bila jednotjedna turneja na kojoj su putovali i svirali u paketu sa sastavom legendarnih Bennyja Golsona i Kennyja Burrella. Najvažnije nastupe održali su u Londonu. Onaj u poznatom jazz klubu Vortex bio je jedan od najboljih nastupa u karijeri Boilersa. Tijekom izvedbe balade *Infant Eyes* nestalo je struje i ljudi su upalili upaljače, što je stvorilo poticajan ugođaj za još uzbudljiviju svirku. U novogodišnjem izdanju časopisa Time objavljen je članak s pregledom godišnjih događanja, a autor teksta je Boilerse proglasio jednim od najboljih jazz sastava koji su te godine gostovali u Londonu. Osim toga Matija je tom prigodom u Londonskom Ronnie Scott's Clubu prvi put slušao koncert Mingus Big Banda što je snažno utjecalo na njegovo poimanje glazbe.

U drugoj polovici devedesetih svirao je i u kvartetu Tamare Obrovac u kojem je do danas stalni član, a poslije i u sastavu Ladislava Fidrija te kao gost uz Zagreb Jazz Portrait. Tijekom karijere surađivao je s poznatim jazz glazbenicima poput Boška Petrovića, Ladislava Fidrija, trija Black Coffee, Quarteta Sensitive, Zagreb Jazz Portraita, Jazzy Blefa, Jurice Ugrinovića, Nenada Jure Vrandečića, Marka Križana, Darka Jurkovića Charlieja, Josipa Novosela, Elvisa Stanića, Miljenka Puljića, Saše Nestorovića, Ratka Divjaka, Mire Kadoića, Hrvoja Rupčića, Henryja Radanovića, Tončija Grabušića, Borne Šercara, Šimuna Matišića, Filipa Pavića,

Ivana Bonačića, itd. Kao gost solist nastupao je uz Jazz orkestar HRT-a, HGM jazz orkestar Zagreb i Jazz orkestar Hrvatske vojske.

Osim s vodećim jazzistima povremeno je svirao i s najpoznatijim hrvatskim glazbenicima iz drugih žanrova, između ostalih, s uglednim pjevačima poput Gibbonija, Olivera Dragojevića, Gabi Novak, Arsena Dedića, Vanne, Lidije Bajuk, Ivane Husar, Maje Vučić, Hrvoja Hodaka, Kristijana Beluhana, Ivane Vukov, Lee Dekleve, Alena Slavice i mnogih drugih. Fascinantna je bila suradnja s Massimom. Iako je njihova suradnja djelomično dokumentirana na nekim diskografskim izdanjima, s njim, nažalost, nije snimio album.

Osim što svira solo djeluje i u duo kombinacijama s drugim pijanistima: Bojanom Zulfikarpašićem, Vasilom Hadžimanovim i Zvjezdanom Ružićem. Također svira u duo kombinacijama s Darkom Jurkovićem Charliem i Šimunom Matišićem, s kojima je snimio hvaljene albume. Osim Žige Goloba i Krune Levačića u njegovom su triju svirali basisti Mladen Baraković, Renato Švorinić, Martin Djakonovski, Goran Rukavina, Luka Veselinović i Zvonimir Šestak te bubnjari Jadran Dučić Čićo, Dejan Terzić i Borko Rupena.

Osim glazbenika koji su sudjelovali u snimanjima njegovih albuma surađivao je s drugim uglednim jazzistima svjetske scene kao što su Jonathan Blake, Gene Jackson, John Hollenbeck, Niels-Henning Ørsted Pedersen, Ron McClure, Alvin Queen, Martin Drew, Ron Ringwood, Joe Sunders, Joris Teepe, Gregory Hutchinson, Patrizia Conte, David Gazarov, Gianni Basso, Miles Griffith, Anca Parghel, Tommy Emanuel, Ignacio Berroa i drugi.

Nebrojene su suradnje što ih je ostvario s raznim glazbenicima svirajući u Italiji, Sloveniji, Njemačkoj, Slovačkoj, Poljskoj, Velikoj Britaniji, Brazilu, Belgiji, Turskoj, Španjolskoj, Austriji, Francuskoj, Danskoj, Švedskoj, Švicarskoj, Mađarskoj, Grčkoj, Sjedinjenim Američkim Državama, Argentini, Brazilu, Africi, itd.

Dobitnik je nagrade „Mira Sakač" te nekoliko prvih republičkih i saveznih prvih nagrada na raznim natjecanjima bivše države, ali i nagrade Crni Mačak, Mega Music Awarda, kao i nagrade

Hrvatskog društva skladatelja za najboljeg jazz skladatelja. Višestruki je dobitnik nagrada Status za najboljeg jazz klavirista i Porin u raznim kategorijama, između ostalih, za najbolje skladbe. Godine 2002. bio je polufinalist na četvrtom Montreux Solo Piano natjecanju mladih jazz klavirista na glasovitom Montreux Jazz Festivalu, kao jedan od jedanaest finalista od ukupno četiristo pijanista iz čitavog svijeta. To je izazvao veliku pozornost u Hrvatskoj i bilo je važno za popularizaciju hrvatskog jazza. Između ostalog, prilog o njegovom sudjelovanju na tom natjecanju objavljen je u središnjem Dnevniku HRT-a u kojem se rijetko otvara prostor jazzistima i jazz događajima.

Osim što je predstavljao hrvatski jazz u Beču i Berlinu 2009. je kao jedan od uglednih hrvatskih glazbenika nastupio na koncertu Jazz Gala – ForFromCroatia with Love u The Allen Roomu njujorškoga Lincoln Centra. Tom prigodom svirao je uz legendarne jazziste: kontrabasista Bustera Williamsa i bubnjara Lennyja Whitea.

Zapravo, Matija neprestano putuje, nastupa diljem Hrvatske i svijeta, snima, surađuje, živi svoj san. No nikad nije smatrao važnim da o tome javno govori, da se reklamira i na taj način stječe popularnost. On svu svoju energiju ulaže u projekte i kreativno stvaralaštvo, što mu je, zahvaljujući neospornoj izvrsnosti, dovoljno da može živjeti od svoje umjetnosti.

Opsjednutost Dorom Pejačević

Sjajan primjer istraživanja, preoblikovanja i suvremene prezentacije hrvatske glazbene baštine Matijin je angažman oko glazbe Dore Pejačević. O tome je rekao: „Iako cijenim i neke druge naše skladatelje, kod mene postoji opsjednutost Dorom. Sretan sam što su moje izvedbe njezinih djela prepoznate i od takozvanih ozbiljnijih struktura. Najdraže su mi klavirske minijature *Život cvijeća* kojima me već kao desetogodišnjaka inficirala predivna profesorica Blaženka Zorić (kojoj je posvetio CD, op.a.). Ljubav prema njezinoj glazbi obnovio sam tijekom studija u Grazu, kad sam jednog dana 1996. među svojim stvarima pronašao album *Cvijeće* i sjeo za klavir ponovno svirajući te skladbe, a u meni se zadržala do današnjih dana."

Već godinama Matija Dedić na svojim koncertima izvodi djela Dore Pejačević, što ne čudi jer je u nekim svojim ranijim radovima, primjerice na albumu *Solo/Part I*, pokazivao sklonost prema skladateljima istoga glazbenoga kruga koji su utjecali na velikane klavirskog jazza, ali i njegove uzore, primjerice Billa Evansa, Keitha Jarretta i Brada Mehldaua. Zahvaljujući kreativnim izvedbama njezinih djela dobio je poziv za nastup na Memorijalu Dore Pejačević u Našicama. Taj koncert, pod nazivom *Improvizacije na Dorinu glazbu*, održan u Dorinoj spomen sobi u Zavičajnom muzeju Našice, kao i drugi nastupi na kojima je izvodio njezina djela, naišao je na pozitivne kritike ne samo stručnjaka iz jazz krugova nego i onih iz klasičarskog miljea, a što je najvažnije, dobrih poznavatelja glazbe Dore Pejačević.

Na neke od svojih albuma Dedić je uvrstio posvete prvoj i najpoznatijoj hrvatskoj skladateljici. Za CD *Visiting Bruxeless*, za koji je većinu skladbi snimio s kontrabasistom Jean-Louisom Rassinfoseom i bubnjarom Marekom Patrmanom, odabrao je i solo izvedbu vlastite skladbe *Dora*. Istu gestu ponovio je na dvostrukom CD-u *From the Beginning*, za koji je većinu skladbi snimio s kontrabasistom Larryjem Grenadierom i bubnjarom Jeffom Ballardom, ali je objavio i nekoliko solo izvedbi, a među njima i skladbu *Angela* također posvećenu Dori Pejačević. Poštovanje prema

slavnoj skladateljici prezentirao je i na albumu *Life of Flowers* na koji je uvrstio svoje obrade njezinih poznatih skladbi *Ljubica* i *Karanfil* iz ciklusa klavirskih minijatura *Život cvijeća*, koje je snimio u triju s kontrabasistom Mladenom Barakovićem i bubnjarom Krunom Levačićem ili Bornom Šercarom. Naravno, tu je i album *Kontesa* za koji je snimio obrade isključivo njezinih djela.

Matija Dedić

iz razgovora s Davorom Hrvojem

15. prosinca 1999.

Kako si krenuo u jazz vode?

Putem improvizacije i želje za nečim svojim... Gabi je ta koja je bila jazzistica u našoj obitelji. Kad sam bio u trećem razredu srednje škole, sa sedamnaest godina, u stanu sam pronašao neke ploče. Osobito me se dojmio *Köln Concert* koji nema veze s tradicijom i ničim do tad poznatim. Ta ploča Keitha Jarretta me otvorila i nakon toga sam definitivno znao... Koliko god su u tom trenutku roditelji bili protiv toga, bio sam uvjeren da ću jednog dana krenuti tim vodama. Ostao sam još jednu godinu u Zagrebu, drugi put sam položio prijemni na Muzičkoj akademiji, ali sam vratio indeks, otišao u Graz i tamo sam položio bez ikakvih problema.

U Boilersima se od samog početka osjećalo nešto posebno, novi pristup, izuzetna komunikacija, interakcija i spontanost. Kako ste vi gledali na to?

Ne bih htio biti lažno skroman, mislim da je dosta toga počelo s Boilersima. Ako gledamo uzlet jazza koji se zadnjih godina dogodio kod nas, mislim da je to počelo s Boilersima i Zagreb Jazz Portraitima, sastavima koji su nastali u to vrijeme. Za Boilerse je bitno da smo to prihvatili kao igru i spontanost i definitivno stvaranje glazbe koje je izvan svih okvira. To nam i dan-danas zamjeraju i uvijek će nam zamjerati. OK, ne poričem da i mi nekad odemo u krajnost. To se zna dogoditi. No bitno je to da nemamo pritisak tradicije koju cijenimo, jer ipak smo svi to slušali, netko više, netko manje. Mi to cijenimo, ali smo pokušali napraviti sintezu svega toga. Boilersi funkcioniraju na velikoj ritmičnosti. Energija koja se osjeća bitna je jer smo i privatno jako dobro vezani, a i na stageu se dobro razumijemo. Kruno je definitivno motor svega toga. Bez njega bi bilo jako teško. Kruno je tu broj jedan koji je i mene povukao u tu vrstu sviranja. Zahvalan sam što sam

u životu sreo Krunu Levačića. To je najbitnije što mi se dogodilo u životu, a pogotovo u našoj zemlji. Mladen je zahvalan, a Davor ima nevjerojatnu kreativnost. Kod nas je bitno da se cijelo vrijeme slušamo. Nema gledanja u pod. Sviramo kao da igramo košarku. To je konstantna napetost, kao kod dodavanja lopte, koja kruži između nas četvorice. Netko je baci, nije bitno tko, a drugi je vrati.

Ako netko baci loptu u zrak, po nju se skače bez razmišljanja. Razmišljaš li u trenutku Kruninog neočekivanog poteza, što se događa često, o tome kako ćeš odgovoriti ili reakcija dolazi nesvjesno?

Nekad vrijeme vrlo brzo prođe pa si nesretan, jer nisi mogao na to odgovoriti. Najsretniji si kad uspiješ odgovoriti, a najveća je sreća kad uspijemo odgovoriti kolektivno. Ljudi osjećaju i sviđa im se što se zaista veselimo tome što radimo. Zaista se veselimo tome što radimo i nemamo smrknute face. To je jedino čime se bavimo u životu. Držimo do toga. Zahvalni smo što imamo taj talent.

Kreativnost i spontanost ispoljavaš i kroz sastav Tamare Obrovac u kojem sviraš od početka. Kako si se snašao u tako zahtjevnom kontekstu?

To je fenomenalno. Tamara je u meni otvorila istinsku emociju i dala prvu priliku da sviram ono što mi je najbliže. To se može vidjeti i po mojem CD-u *Octopussy*. Bio je to demanti svima koji su govorili da sam samo brzina i rasturanje. Do tada sam uvijek bio samo u tim situacijama u kojima sam mogao samo rasturati. Boilersi koje obožavam, koji su moj matični band s kojim sam krenuo, je NBA band koji ruši sve pred sobom, tako da sam i ja rušio sve pred sobom. S Tamarom sam imao priliku smiriti se i pokazati ono što najviše volim. Njen vudu me potpuno otvorio. Raditi s njom je najveća uživancija. Tu je i Kruno bez kojeg ne mogu. Tu je i kontrabasist Žiga Golob koji je također član naše obitelji.

U vašim izvedbama česta su iznenađenja i nepredviđeni preokreti, što su rijetki u stanju slijediti. Jesi li ponekad osjetio da te [Tamara] zatekne svojom iznenadnom idejom i da nisi u stanju prihvatiti taj izazov?

Tamarina ideja sinteze istarskog i jazza je sigurno nova, iako ono što mi sviramo iza, kao background, nije ništa novo. Kruno, Žiga i ja kao ritam sekcija funkcioniramo kao John Taylor ili Bobo Stenson. To nije ništa novo tako da nikad nisam bio bez ideje. Kad nemam ideju, povučem se i ne sviram. Ljudi nam često spočitavaju da smo previše jazzisti iza nje, da ne sviramo istarski, ali to nije zamišljeno kao folk ansambl. Tamara za to ima drugi band. Ono što Žiga, Kruno i ja pratimo teško da možemo bitnije, bolje i epohalnije u ovom trenutku izmisliti. Najbitnije u njezinom sastavu, kao i kod Boilersa, je da u bandu postoji maksimalna tolerancija i veselimo se i lošim i dobrim koncertima. Smrknutih faca nema nikad. To je bitno što se tiče Tamare. To su jedina dva banda s kojima želim raditi ovdje, jer najbitnija mi je ljudska i glazbena otvorenost.

Je li na to utjecala tvoja klasična naobrazba ili si do tih ideja došao proučavajući nova stremljenja na svjetskoj jazz sceni?

Počelo je s klasikom koju volim danas kao i tada. Iz razloga kreativnosti nisam se njome htio ozbiljno baviti. Počelo je s klasikom. Klasikom sam se bavio jedanaest godina, a jazzom se, za sada, bavim deset godina. U mojim skladbama se vidi taj utjecaj. To mi je bilo bitno zbog glazbala i ruke i zbog toga sam presretan što sam se time bavio. Puno ljudi ima problema s time, posebice onih koji nisu prošli tu bazu. Bez klasike se ne može, osim ako nisi rođeni crnac koji je rođeni pijanist. Tako se može, ali to je kod nas rjeđi slučaj. Možda imam čudniju ruku, sviram u klasterima, koristim disonance, akordi su mi zatvoreniji, koristim reharmonizaciju prvenstveno iz klasike, a ne iz jazza i koristim nešto što se može nazivati trikovima iz literature Debussyja, Bartoka. Skladbe su bazirane na klasici. Tražim formulu nove emocionalnosti. Zanima me romantizam. Zanima me i avangarda na neki način. Pokušavam napraviti sintezu toga. No sada me ta faza prošla i vratio sam se,

neću reći američkom izrazu, ali definitivno drukčijem. Nije više melankolija i mračna Europa. Pojavilo se malo više svjetla i malo više groovea u novim izvedbama. Možda se u ovom slučaju ljudi iznenade.

Zanimljivo je vidjeti te na koncertu. Potpuno se unosiš u glazbu, što se vidi i iz tvojih pokreta. Ponekad se stječe dojam da ti nedostaje tipki. Događa li se to svjesno ili nesvjesno?

Ne mogu sakriti svoje oduševljenje glazbom. Mene to tako veseli da sam potpuno unutra. Sigurno izgubim dvije kile po koncertu. Svaki put sviram kao da mi je zadnji put u životu. Naravno, moram postići kontrolu u nekim drugim segmentima gdje ne bi trebao biti na tolikom adrenalinu. Mene to toliko veseli da definitivno dajem sve od sebe.

30. prosinca, 1999.

Kako je na tvoje jazz stvaralaštvo djelovalo prvo putovanje u Ameriku?

To putovanje u Ameriku s dvadeset godina bilo je za mene šok. Godinu dana sam bio samo u tom filmu. U Los Angelesu sam slušao Danila Pereza što me izbezumilo. Osim slušanja, vizualnog dojma, energetskih stvari, prvi put u životu iz neposredne sam blizine gledao ruku vrsnog, top američkog svirača. Prvi put sam vidio što on svira lijevom rukom, što svira desnom rukom. Čuo sam prije toga u Grazu nebrojene koncerte, ali najčešće iz „dvadeset i devetog" reda i doživljavao sam to na drukčiji način. To je bilo najveće moguće iskustvo, najveći spirit koji sam doživio. U Santa Monici sam u istoj situaciji čuo meni vjerojatno i dandanas najdraži kvartet, to je Branford Marsalis Quartet s mojim, uz Jarretta i Rubalcabu, najvećim uzorom, nažalost pokojnim Kennyjem Kirklandom. Čuo sam Lestera Bowiea, Betty Carter, desetak, petnaest koncerata, ali, što je bilo najbitnije, sve u klubovima i sve na metar i pol daljine. Proveo sam cijelu noć s Freddijem Hubbardom.

U tvojoj glazbi osjeća se snažan utjecaj Keitha Jarretta i to solo faze, ali i Standards Trija s DeJohnetteom i Peacockom, kao i suradnja s Janom Garbarekom. Kako gledaš na tu glazbu?

Uz klasiku, standarde i sve čime me fascinirao, albumi s Garbarekom su najbolje Jarrettovo izdanje. Neizmjerna mi je želja napraviti nešto na taj način.

Možemo li za tvoj pristup reći da je to također improvizirana glazba s elementima klasike i jazza?

Naravno. Jarrett kaže da je devedeset i pet posto *Köln Concerta* improvizacija, ali u pet posto postoji mala naznaka dijelova, novih cjelina koje će započeti. Uz vježbanje jazza i poznavanje klasike na nekom nivou spreman sam izaći i održati dvosatni koncert potpune improvizacije. Sve što sam ikada odsvirao u životu nastalo je u tom trenutku.

3. listopada 2000.

Materijal za zadnji CD snimio si u Ljubljani. Zašto baš tamo i što ti je najvažnije kod snimanja?

Naravno da je to povezano s brojem studija u Hrvatskoj. Valjda ima šest do sedam studija s klavirom uopće, što je tužno. Oni koštaju toliko da je teško očekivati da će ti netko dati pune termine. Moja je snaga u akustici i prirodnom zvuku pravoga koncertnoga klavira. To je taj prokleti instrument koji sviram, koji ipak najviše daje, a i najviše ja mogu dati kad je to pravi akustični klavir. Jedina želja kad uđem u studio je da se stvori privid velikog prostora.

25. rujna 2002.

Koliko je važan nastup na natjecanju u okviru Montreux Jazz Festivala?

Nakon natjecanja na koja sam išao kao klinac nije mi na pamet padalo da se još uvijek prijavljujem. Trebalo je poslati demo snimku s petnaest minuta glazbe, s dva standarda i jednim originalom. Poslao sam to u Švicarsku zadnjeg dana prijava. Na to sam zaboravio, nisam se nadao Montreuxu, no jednog dana nađem u kasliću pismo: „Hvala vam na interesu. Žiri na čelu s Quincyjem Jonesom izabrao vas je među dvanaest polufinalista od četiristo sedamnaest prijavljenih iz cijeloga svijeta." Nisam mogao vjerovati. Nisam to očekivao. Nisam ušao u finale, ali iskustvo koje sam tamo stekao, ljudi s kojima sam se tjedan dana družio, feedbackovi koje imam, vrijede više od toga. Bio sam u društvu Michaela Breckera, Pata Methenyja, Joea Samplea, Charlieja Hadena, Davida Sanborna, glazbenicima iz vokalnog sastava Take Six.

Radio si glazbu za predstavu *Legenda o pijanistu* u ZKM-u. Njezin izvorni naziv je *Novecento*, a podnaslov *Jazz drama*. Zašto?

Ne može biti bolja predstava za mene. ZKM je pomogao puno u mojoj promociji i općenito. Sa svim tim ljudima imam dobrosusjedske odnose. Priča je zamišljena tako da netko svira klavir. To je mogao biti i Julije Njikoš ili Zlatko Dvoržak ili Vanja Lisak ili Dražen Boić ili netko drugi, ali izbor je pao na mene. Dobio sam potpunu slobodu i koncertni klavir u ZKM-u na korištenje kad god sam trebao. To je rezultiralo mojom potpunom slobodom koja je bila upotpunjena predivnom suradnjom s gospodinom Brankom Supekom kojeg sam reaktivirao i kao trubača, osim što je izvrstan glumac. Napisao sam skladbu za njega i nazvao je *Song For Branko*. Tu je i neizbježni Kiki Ugrina s kojim sam i inače dobar. Ne može biti više jazz i više prilagođena meni. Da je netko drugi dobio taj posao bio bih razočaran, ne zato što ja ne radim, nego zato što je to jazz priča o Jellyju Rollu Mortonu.

Koliko u glazbi za predstavu ima Mortona, a koliko Dedića?

Sedamdeset posto mene, a trideset posto Mortona i ostalih straight klavirista, poštivanja tradicije koja se dobro pretopila s mojom lucidnošću i slobodom. Niti ja mogu svirati tu originalnu glazbu kao što mogu crnci – to može rijetko tko u Europi – a niti bi to bilo adekvatno za predstavu da sam svirao identično tako. Straight ahead i druge originalne tehnike uspio sam uklopiti u sebe. Trebalo je hrabrosti upustiti se u tradiciju. Lako je dati sebe u današnjoj glazbi, ali dati sebe u tradiciji, to mi je bio izazov.

28. studenoga 2002.

Zašto si odlučio djela Dore Pejačević obraditi u jazz kontekstu?

CD je posvećen Dori Pejačević i pola CD-a je obrada njezinog predivnog ciklusa *Cvijeće*. Doru Pejačević doista obožavam, iako cijenim i neke druge naše skladatelje. Tu je pobuđena moja emocija. Te sam skladbe svirao još kao klinac zahvaljujući predivnoj profesorici Blaženki Zorić. Poslije sam, među starim stvarima u Grazu, uvijek imao i taj album. Jednog dana 1996. ponovno sam otvorio album *Cvijeće* i sjeo za klavir. Teoretski gledano, neki klavirski slogovi koje je ona tada svirala... Tamo sam pronašao gomilu toga što točno tako hvataju najveći današnji svjetski klaviristi: molove, durove... To me još više nadahnulo. Bilo je pitanje dana kad ću to napraviti.

13. studenoga 2003.

Na zadnjem koncertu Boilers All Starsa nagovijestili ste da bi taj nonet mogao prerasti i u big band, a odsvirali ste i jednu zahtjevnu Mingusovu skladbu, što se rijetki usuđuju. Kako će se razvijati glazba Boilers All Starsa?

Oni koji bolje poznaju Boilerse znaju da mogu očekivati svašta. Naravno da je jednoga dana moguć i dvostruki big band. Za početak moramo probiti led i odsvirati ovaj repertoar koji smo

uvježbali za kompakt disk. Nadam se da ćemo imati priliku. Teško je danas u Hrvatskoj platiti sastav od devet glazbenika koji sviraju jazz. Trebao bi nas netko gurnuti van. Marljivo smo radili.

16. lipnja 2009.

Osim standarda *'Round Midnight*, *Nardis*, *Lush Life* i *Bye, Bye Blackbird*, što je standardni repertoar svakog jazz glazbenika, u kojem se možeš naći s bilo kime na svijetu tko svira jazz, Larry Grenadier i Jeff Ballard su na snimanju albuma *From the Beginning* s tobom izvodili i tvoje skladbe. Kako su reagirali na njih i kako si zadovoljan tim njihovim razumijevanjem tvojih zamisli?

Jako sam zadovoljan. Sad je i meni jasno – budući da sam nedugo imao iskustvo sviranja s također velikim glazbenicima u New Yorku – što ustvari za svjetski jazz predstavljaju Grenadier i Ballard kao glazbenici, a isto tako i kao osobe. Najprije smo snimili *From the Beginning*, moju skladbu na tragu skladbi Brada Mehldaua s njegovih prvih albuma. Reagirali su dobro, ali opet su rekli da probam biti više svoj, jer ih je ta skladba odvela na trag da sam išao linijom, neću reći manjeg otpora, ali da im se dopadnem, budući da sviraju s Bradom Mehldauom. Larry mi je rekao: „Lijepo je da cijeniš Brada i potpuno je jasno da si pod velikim utjecajem njegove glazbe i njegovog sviranja, ali možeš i sebe i nas, budući da smo završili četveromjesečnu turneju s njim, odmoriti malo od toga. Budi više svoj!" Drugi dio snimanja, drugi dan, koji se više bazirao na standarde, moje aranžmane američke glazbe, njima se više dopao, jer tvrde da sam bio manje opterećen.

Za isti si album snimio solo izvedbu vlastite skladbe *Angela* koju si posvetio Dori Pejačević. Hoćeš li nastaviti s prevođenjem njezinih djela na jazz jezik?

Naravno. Kod mene postoji opsjednutost Dorom koja je prepoznata i od ozbiljnijih struktura. Imao sam čast na proslavi Dorina rođendana u Našicama svirati u njezinom dvorcu. Izvodio sam klavirske minijature iz ciklusa *Život cvijeća*, meni najdraže. Njima me

već kao desetogodišnjaka inficirala predivna profesorica Blaženka Zorić. To je ostalo u meni i dan-danas tako da sam zgotovio CD posvećen Dori. Na njemu će biti klavirske minijature iz ciklusa *Život cvijeća* prearanžirane za moj trio, zatim moj izbor njezinih najboljih skladbi za vokal i klavir. U tome mi je pomogao Davor Merkaš koji me uputio u ono što je najbolje. U izvedbi skladbe *Ave Maria* Dore Pejačević gošća će mi biti Laura Vadjon. Za vokalne izvedbe kao suradnicu sam odabrao našu magistricu pjevanja, gospodičnu Vlastu Burić iz Samobora.

11. prosinca 2016.

Kako je Šimun Matišić kresnuo novu iskru u tvojoj karijeri?

U svirci sa Šimunom osjećam isto ono što sam po prvi puta doživio s Krunom Levačićem. Konstanta ritmička igra u kojoj se nadopunjujemo raznim idejama. Šimun dobro poznaje sve patterne kao i ritmičke utjecaje s raznih strana planete. Uz sve to posjedujemo i sklonost otvorenijim formama te modernijem pristupu harmoniji koji tu cijelu priču čini vrlo zanimljivom za publiku. Isto kao što smo Kruno i ja davnih dana bili prepoznati kao rijedak par, koji cijelo vrijeme komunicira i bazira svirku na međusobnom slušanju, uvažavanju, prilagodbi, poticaju i povjerenju.

Kako ostvarujete spontani dijalog na licu mjesta?

Kliknuli smo od samog početka našeg druženja. Od same konverzacije, smisla za humor, itd. Sve to samo u nastavku dana, tj. navečer na koncertu, pretopimo u isti dijalog samo na drukčiji način, kojim naše druženje želimo prikazati i ostalim ljudima.

2. travnja 2017.

Kako si osmislio program za album *Dedicated* koji si posvetio ocu, ali bez njegovih skladbi? Zapravo sve osim jedne su tvoje.

Završene su u mjesecima nakon što je otac umro. Rađene su nakon tog ljeta, a neke su napisane i malo prije očeve smrti. Primjerice, skladbu *His Visit* napisao sam jer sam naslućivao da bi nas vrlo brzo mogao napustiti. Tada je govorio: „Idem svom kraju, fade outu!" Ja sam puno bio s njim, ne samo privatno. Naime, deset godina sam ga pratio na nastupima, putovao sam s njim i vidio sam nešto, eto, što se nažalost poklapalo s onim što je govorio. To je jedna od tih skladbi, nastala na temelju slutnje. Odlučio sam da album ne bude potpuno jazzistički. Osim što u sastavu nije bio bubnjar pomislio sam da, ako već radim nešto za oca, to mora biti u smjeru nečega s čim bi zaista bio zadovoljan. Zato mi je žao da nije čuo tu glazbu, kao ni album s njegovim skladbama. Sad to glupo zvuči, ali mislim da bi, konačno, bio u potpunosti zadovoljan sa mnom da je čuo malo violončela, gudača… Silno je želio da budem aranžer, da pišem za orkestre, a nikad nije shvatio da sam najsretniji kad mogu vrebati na ono što će se dogoditi na bini, bez obzira desilo se loše ili dobro. To je bila moja strast. Važno mi je ono što se dešava na licu mjesta.

To mu je bio problem na nastupima. Rekao mi je: „Matija fenomenalno svira, ali kad krene u tu svoju improvizaciju, ja se izgubim i ne znam kad se trebam uključiti."

Ja bih mu na to rekao: „Vidiš kako mama može!" Ona je nevjerojatna. To ponekad baš i nije najjednostavnija svirka, ali Gabi točno upada nakon nečijeg sola.

Kako je Arsen komentirao tvoje jazz projekte, one u kojima nije sudjelovao?

Razgovarali smo o tome, ali ti razgovori nisu bili konstruktivni, jer dolazimo iz dva različita svijeta. On dolazi iz svijeta francuske i talijanske šansone u kojem je osnovna melodija, što prepoznatljivija. To je zakon. Čista harmonija, forma i sve se zna.

Nije li ipak uvijek bio blizu jazza?

Bio je, ali to je bilo davno. Rekao bi mi: „Sve je to u redu, ali ne razumijem kako se možeš baviti nečime u čemu ne prepoznajemo melodiju." Nekad sam se i naljutio i rekao bih mu: „Znam, ti ju ne prepoznaješ, ali drugi ljudi, oni koji dolaze iz svijeta jazza, nakon moje izvedbe mogli bi ju i odfućkati." To su dvije udaljene planete, ali još na početku moje karijere bio je presretan da sam pronašao glazbenu ladicu u kojoj sam se našao, u koju sam se zaljubio i zato fanatično radio. Na sreću, to me drži i dan-danas kao i u dane kad sam se s Boškom Petrovićem pripremao za prijemni ispit za jazz školu u Grazu.

15. siječnja 2019.

Što ti je najvažnije u suradnjama sa svjetski priznatim glazbenicima?

Najbitnijije je pristupiti skromno i fleksibilno, bez obzira što je projekt moj. Veličine koje pozovem da sviraju na snimanju mog albuma nikad ne gnjavim s predubokim analizama. Ne želim ih zamarati, jer ja imam manje iskustva i znanja od njih. Prepuštam im da na svoj način dožive moju glazbu. Ipak, nisam ih odabrao bez razloga. Bitna je prva kava i ugodan razgovor kao uvod u suradnju. Danas, na sreću, ne moram birati suradnike na slijepo, bez da se znamo, jer sam putem raznih suradnji upoznao puno glazbenika te mogu odmah, osim sviračkih, procijeniti i njihove ljudske kvalitete te odgovaraju li mi, nevezano uz njihov renome.

Koja je tvoja glazbena filozofija?

Moja se filozofija zasniva na ekstremnom osluhivanju kolega iz sastava. Želim da zajedno od zadane melodije krenemo u putovanje puno ljubavi, povjerenja i skromnosti, što je jedini jamac da će publika to osjetiti. Živim za te momente i sretan sam kad se dese, bilo to pred dvadesetoro ljudi u klubu ili na festivalu pred tisuću ljudi.

13. travnja 2019.

Kako glazbenici sa svjetske jazz scene gledaju na tvoj skladateljski rad?

Sretan sam kad mnogi od njih kažu da uživaju svirati ih. Ne skladam puno, niti imam takvu inspiraciju, niti znanje, ali zadovoljan sam sa svojim opusom. Smatram da nijednu moju kompoziciju, koliko god sam kao pijanist pod utjecajem mnogih autora i pijanista, ne možeš na prvu usporediti s nečime što danas možemo čuti u modernom jazzu.

Neke od njih dramatično se mijenjaju, poprimaju različite energije kad ih izvodiš s različitim postavama. Zašto ti je to važno?

Dobar primjer je skladba *Family*, jedna od mojih prvih kompozicija, koju danas svira i Jazz orkestar HRT-a, a svirali su je i neki drugi. Ona u različitim situacijama može zazvučati potpuno drukčije nego što je ikad zvučala. Dakle moj skladateljski rad nije usmjeren tako da bude kao pop glazba ili klasika, da se mora odsvirati baš tako kako sam zapisao. Bitno je da se drži i poštuje, koliko može, osnovna forma i osnovna harmonija, a potom dajem svojim kolegama, gdje god da jesu, po raznim kontinentima, da moju glazbu sviraju na način na koji je oni osjećaju i doživljavaju u trenutku izvedbe.

Kako skladbe nastaju?

Skladbe uvijek nastaju na temelju klasične glazbe. Dvije su varijante: neke kreću iz ritma, ali, budući da sam pripadnik europskog jazza iliti bijelog jazza, definitivno moje ideje harmonijski prije svega dolaze iz svijeta klasične glazbe, tako da uvijek pokušavam zadržati neku strukturu. Pokušavam da se u mojim kompozicijama ipak nazire melodija, jer danas je u aktualnom jazzu teško pronaći prave jazz kompozicije kakve su se pisale prije desetak i, naravno, više godina.

Zašto ti je draga formacija trija i zašto baš sa Žigom i Krunom?

Nemirnog sam duha. Pitaju me zašto stalno mijenjam postave, zašto nemam vlastiti bend. Jednostavno volim tako. Volim različite energije i zanima me što će se desiti u kojoj suradnji. S druge strane obožavam trio s Krunom i Žigom. Smatram se dijelom priče Tamare Obrovac, dan-danas, njezinog kvarteta. To je nešto moje što se ne mijenja. Ne bih pristao svirati s nekim drugim. Osim toga nisam za velike projekte. Ostao sam u formi trija i vraćam se na početak. Ako se i desi moj autorski, baš jazz album s triom, definitivno će to opet biti Kruno i Žiga jer s njima sviram od početka. Uz dužno poštovanje svim divnim kolegama, ono što se dešava s njima dvojicom, plus Tamara, nešto je posebno. Najvjerojatnije zbog toga što tako dugo sviramo zajedno.

7. svibnja 2020.

Zašto si odlučio ponovno snimiti obrade Gibonnijevih skladbi?

Godinama nisam snimio solo album, prema mišljenju mnogih, nešto gdje dajem najviše od sebe. Osjetio sam da je upravo Gibonnijeva glazba to što mi daje mogućnost sviranja na način na koji sam, recimo, snimio glazbu pokojnog oca. Slobodniji autorski pristup ionako snimam i objavljujem isključivo za strano tržište.

Zašto Gibonnija smatraš umjetnikom dostojnim proučavanja i pretvaranja u vlastiti glazbeni jezik?
Kao i kod albuma s Arsenovim skladbama prisutno je vrlo malo jazz elemenata tj. načina moje interpretacije u tom smjeru. Oba navedena autora svojom glazbom vode me potpuno drugim putem koji dolazi iz mojih drugih sklonosti sviranju. Prisutna je prilična doza minimalizma, pitkosti, koketiranja s ambijentalnim i klasikom.

Zašto ti je bliska njegova glazbena estetika?
Zbog harmonijske progresije, velikog broja zajedničkih nastupa i istinskog uživanja u njegovim baladama. To je, ustvari, i moj izbor njegovog repertoara. Te skladbe apsolutno odgovaraju mojoj estetici.

Taj si album snimio solo. Kako tijekom solo izvedbi osjećaš vibracije glazbala, ali i zvuka u prostoru, koji nije zagušen bilo kakvim drugim distrakcijama?

Uvijek se hrabro upuštam u glazbenu avanturu, a sama kvaliteta glazbala, tj. zvuk koji dolazi do mene, kao i prostor u kojem snimam, određuje put kojim će priča krenuti. Solo nastupi nisu nimalo jednostavna disciplina. Ako se ovaj put odmaknemo od interpretacije drugih autora, pa tako i vlastitih dijela, nije lako publiku 75 do 90 minuta, koliko otprilike traju moji improvizatorski nastupi, održavati sretnom, ispunjenom i zaintrigiranom. Ti me nastupi iznimno izmore ali ako su uspješni, osjećam ponos da se hrabrost isplatila i da sam svojim često avangardnim pristupom uspio doći do ljudskih duša. Ako je glazbalo loše ili nije kompatibilno s prostorom, zaista ne mogu dati ništa od sebe i jedva čekam da koncert završi. Odradim sve na rutinu i ljudi uglavnom budu zadovoljni, ali ja odem direktno prema hotelu i osjećam se loše, ljuto i u nadi da se to neće tako skoro ponovo desiti.

Zagreb, 9. studenoga 2020.

Zašto si opsjednut nepredvidivošću?

Kod te glazbe je super to što nikad ne znaš što će se desiti. Nepredvidivost i to što će metafizika odrediti, to je ono zbog čega sam se odlučio za tu glazbu. Takav sam i u životu. Ne volim ništa što je predvidljivo, a ovo mi je napeto i tako zanimljivo. Baš sam stage man i zato su pozivi za pisanje glazbe za film i kazalište rjeđi, jer i sami redatelji znaju da mene to baš i ne raduje previše. Volim taj moment kad dođemo na stage i sviramo kolektivne improvizacije, pokušavamo te fraze, energiju, pozitivne vibracije, nekim kanalima odaslati do publike. Ako u tome uspijemo, nema veće sreće. U tome sam pronašao svoju zonu komfora.

Vicente Archer, Matija Dedić i Kendrick Scott; snimio Dragan Čačinović

Umjetnici o Matiji Dediću

Bilo je to prilično jednostavno snimanje. Vježbali smo malo i otišli na snimanje koje je potrajalo samo jedan dan. Izvedbe smo ostvarili bez ikakvih napora. S njima je bilo tako jednostavno i zabavno svirati. Za Matiju je karakteristično da je sposoban reagirati u trenutku. Kad svira, ne uključuje „automatskog pilota". On uvijek sluša, reagira na ono što drugi čine. Uvijek je duboko uronjen u glazbu. Prema mojem mišljenju, to su najvažnije karakteristike koje mora imati svaki jazz glazbenik – biti uvijek prisutan, u svakom trenutku. Kad netko poput Matije, koji je glazbenik tako visoke razine, dođe iz mjesta koje nije poznato po snažnoj jazz sceni, to je iznenađujuće. Pitao sam ga kako uspijeva ostvariti tako visoku razinu kad nema puno glazbenika s kojima može svirati tako dobro. Jedan od razloga zašto sam napredovao je taj što su me godinama podučavali glazbenici koji su puno bolji od mene. Svi vođe sastava s kojima sam svirao bili su stariji i mnogo iskusniji od mene. Uvijek je u sastavu glazbenik koji je iskusniji od drugih. Teško je napredovati ako ne sviraš u sastavu s iskusnijim glazbenicima, no Matija je to nekako uspio, što je doista fantastično. Osim toga njegove su skladbe sjajne, jer sadrže mnogo građe iz koje možemo crpiti nadahnuće, a nema previše zadanih dijelova koji bi nas sputavali u izvedbama. Svirajući ih možemo činiti mnogo toga, možemo ih otvarati, možemo swingati, možemo ih napuštati i vraćati im se... Pisane su na način koji omogućuje izvođenje na mnogo različitih načina, koji nam, općenito, ostavlja puno različitih mogućnosti. To nas je potaknulo da na koncertima eksperimentiramo. Volim njegove skladbe. Smatram da su cool.

Antonio Sanchez

Bio sam jako uzbuđen i sretan što ću svirati s Matijom, jer sam upoznao njegovu glazbu kroz snimke. Prvi je sastanak bio vrlo kratak. Održali smo probu te smo u studiju od prve snimili album, jer kad se doista usredotočiš na glazbu sve ide vrlo brzo. No jedva sam čekao da tu glazbu počnemo izvoditi na koncertima i krenemo razvijati skladbe koje je Matija napisao. To je predivno skladateljsko

pismo, kao što je i njegovo sviranje predivno. Iskustvo sviranja te glazbe na koncertima za mene je neprocjenjivo. To je sjajno. Rijetko se događa da se u glazbi ostvari takva divna komunikacija. Osjećao sam se sjajno, ponajprije zato što Matija ima sjajan osjećaj za glazbu i sluša što drugi sviraju, a to je najvažnije za svakog improvizatora, ikad. Sve se svodi na vještinu slušanja i ostvarivanja glazbenog razgovora. Ako možete tako surađivati s nekim tko živi na drugom kraju svijeta i ako takav odnos ostvarite tako brzo, to je nevjerojatno. Komuniciramo pomoću zajedničkog glazbenog jezika koji uključuje veliki dio glazbene povijesti, iako svaki od nas dolazi iz drukčijeg glazbenog i povijesnog okružja. No dijelimo iste glazbene vrijednosti, posebice one koje proizlaze iz jezika jazz glazbe, čak i kad znamo da sam ja iz Sjedinjenih Američkih Država, a Matija iz Hrvatske. No uspjeli smo ostvariti zajedništvo i stvarati glazbu na osnovu jezika koji dijelimo. Sjajno! Jedva čekam da opet zasviram s Matijom. U njegovom mi se skladanju sviđa to što svako njegovo djelo odiše izrazitim, drukčijim karakterom, a ono za čime sve više i više tragam, u bilo kojoj vrsti glazbe, nešto je što te povede u određenom smjeru. To je posebice važno za improvizatore – stvoriti osnove na kojima se može ostvarivati komunikacija. Njegovo je skladanje karakterno, puno zanimljivih melodija i linija, omogućuje sviranje improvizacija, ali i olakšava da sastav ostvaruje zajedništvo u izvedbama. To volim u njegovom skladanju.

Scott Colley

Svirati s Matijom bilo je neopisivo. Sjajno smo se zabavili. Jako mi se sviđa njegov duh, energija, osjećaj za harmoniju, tempo – sjajno je. Iskustvo je bilo sjajno. Uživao sam izvoditi Matijine skladbe. Jako je zabavno svirati ih. To je odlična glazba za bubnjare. Povezanost s Matijom ostvario sam i zbog istih utjecaja. Primjerice, Kenny Kirkland, koji je svima najdraži, također Herbie Hancock s kojim sam godinama surađivao. Matija je rekao i da mu se sviđa Antonio Farao s kojim sam također svirao. Jednostavno su na nas utjecali slični glazbenici.

Gene Jackson

Lako je glazbeno komunicirati s glazbenicima koji su na toj glazbenoj razini na kojoj je Matija. Zato smo samo u jednom danu, što je iznimno brzo, stvorili nešto posebno.

Njegova glazba zvuči doista divno, ljulja se naprijed-natrag poput valova. Kad slušam Matiju, čujem glazbu koja teče, slobodu, muzikalnost, pozitivnost i zapanjujuće sviranje klavira. Fantastičan je klavirist. Ima odličnu tehniku i sjajan osjećaj za improvizaciju. Njegovo sviranje je bogato i tako melodično. Smisleno je i duboko. Njegov način sviranja glasovira ostavlja puno prostora, omogućuje mi da ubacujem detalje i uključujem svoju osobnost. Kad svirate s nekim kao što je on, shvatite da glazbu možete razvijati i proširivati u nedogled. Njegova glazba mi omogućava da idem naprijed ne razmišljajući o tome što trebam svirati, jer glazba samo teče, sve se događa prirodno. Doista mi se svidjela. Iznimno je moćna. Uspio me je uvući u svoj glazbeni svijet, um, dušu, vibru. Svirao je na određen način, ja sam reagirao na to, on je reagirao na moje sviranje, itd. Imam dovoljno prostora stvarati na osnovu onoga što mi je u tom trenutku na umu, što je velika privilegija. Bravo maestro!

Manu Katche

Matija je jazz glazbenik za 21. stoljeće. Posjeduje stabilne temelje, usvojio je jazz tradiciju, u njegovom sviranju čujem europske, klasične utjecaje. Slobodan je, napredan glazbenik, može napraviti što god poželi. Kompletan glazbenik! Ima profinjen osjećaj za harmoniju, a njegove su improvizacije prožete sofisticiranim melodijama. Izuzetno je dobar pijanist. Njegovo sviranje ima bogat ritmički puls. Uvijek sam bio impresioniran njegovim skladbama. Kad zajedno sviramo, iskre frcaju, osjećam da me sluša, uzima od mene i ja također uzimam puno od njega, međusobno se nadahnjujemo.

Howard Curtis

Matija je izvrstan klavirist, nevjerojatan. Impresioniran sam njegovom tehnikom, ima klasičnu naobrazbu, jazz naobrazbu, super zvuk, super tehniku – sve. On ubija klavir! Fantastičan je, svira tako strastveno. Ne mogu ga ni s kim usporediti, jedinstven je, svira drugačije vrste solaža, harmonija... Osim toga divno je ljudsko biće, pristojan, uvijek prijateljski raspoložen. Tako sam sretan što surađujem s njim.

Romulo Duarte

Pratio sam Matiju u harmonijskom rastu, ali više to ne mogu pratiti, kud se sve to razvija. Čini mi se da se te progresije, baš mišljene, harmonijske, ponovno najviše dešavaju u jazzu. Njegovo je mišljenje jazzističko. Moj stari prijatelj i pratilac Branko Bulić je slušao i rekao: „Arsene, meni je to bilo prekrasno. To je bio novi dijalog koji se desio između tebe i Matije." Često mi nije lako raditi s njime jer kod njega su takve harmonijske progresije, da mene spašava samo apsolutni sluh pa tako znam gdje sam, kamo on sve krene. Na CD-u *Drugi pogled*, na kojem svira moju glazbu, elaborira temu, a nakon toga je zaboravi. Drugo mišljenje. Matija autoritativno vozi svoje paralelno mišljenje. Ponekad surađujem s Matijinim triom ili kvartetom i tada je jednostavnije, jer se sve stavlja u standardne okvire. No, kad smo sami, on i ja, to se zove dupli solo. On je jedini pijanist s kojim sam na „oprezi". Moram biti na „oprezi", ali opet, mogu reći, da iz mene i iz melodije izvlači nešto što nisam ni znao da se skriva u njoj.

Arsen Dedić

Matija Dedić i Ornette Coleman; iz albuma Matije Dedića

Tijekom srdačnog susreta u Colemanovom domu u New Yorku spontano su zajedno zasvirali.

Popis djela

Picture's, 1998.

Survival, 1998.

Magnolia, 1998.

Etnaey, 1998.

Decembar, 1998.

One Day in Rooster Land, 1998.

Octopussy, 1998.

Another Dream, 2000.

Mr. K.K., 2000.

Gorgondola, 2000.

Family, 2000.

Popey Wopey, 2000.

Dear Old Jazz, 2000.

Sebastian Goes to Cuba, 2000.

Free Agent, 2000.

Sebastian Goes to Cuba II, 2000.

Crazy Handy, 2000.

To Frederick, 2000.

My Secret, 2000.

End of May, 2001.

First Cat, 2001.

Blue In Yellow, 2001.

Sama u dvoje, 2001. (s Ivanom Husar i Ivanom Premužić)

Le mani tue, 2001. (s Majom Vučić i Sandrom Sagenom)

San Matina, 2006.

Moment, 2006.

Dora, 2006.

Last Exit, 2006.

Marina, 2008.

Opening, 2008.

Impressium, 2008.

Mourning Song, 2008. (s Majom Vučić)

Lu, 2008.

From The Beginning, 2009.

Mr. Handy, 2009.

W.A.M., 2009.

Angela, 2009.

Marina's Dilemma, 2009.

Dr. A, 2009.

Her Name, 2011.

Slawenskaya, 2011.

Angst, 2011.

Cheekee Chicks, 2011.

Jungle Blues, 2011.

Sentiana, 2013.

Plan B, 2013.

Coutlett, 2013.

Deep, 2013.

Stella by Skylark, 2013.

Freerony, 2013.

Uncle M, 2013.

6 Umbrella's, 2013.

Bremen, 2013.

Helia, 2013.

Strange Coral, 2015.

Unexcepted Blues, 2015.

How Far Is?, 2015.

Short Variation, 2015.

Wild Counterpoint, 2015.

Partita Deostinata, 2015.

Unknown Humoresca, 2015.

Mediadria, 2015.

Tangoism, 2015.

Movemento, 2015.

Von Mankowitz, 2015.

Symphoaetetic Waltz, 2017.

His Visit, 2017.

Return from the Island, 2017.

Children's Song, 2017.

Afmazur, 2017.

South Song, 2017.

Furgotta, 2017.

Intro11 (Prelude), 2019.

Written Long Time Ago, 2019.

125 (Interlude), 2019.

Looking for an Answer, 2019.

Avivo (Interlude), 2019.

Influence, 2019.

Just Drive, 2019.

Find the Modus, 2019.

Final Destination, 2019.

Coda, 2019.

Autor glazbe za kazališne predstave:

Umišljeni bolesnik Zlatka Boureka

Zlatno tele Krešimira Dolenčića

Luđakinja iz Chaillota Krešimira Dolenčića

Novecento Katje Šimunić

Kameni svatovi (lutkarska predstava) Zvonka Festinija

Diskografija

Kao vođa sastava ili solo:

Octopussy (Croatia Records, 1998.)

CD *Octopussy* Dedić je ostvario u omiljenoj trio formaciji sa svojim tadašnjim stalnim suradnicima, bubnjarem Krunoslavom Levačićem i kontrabasistom Žigom Golobom. Taj je trio u to doba bio i dijelom sastava Tamare Obrovac. Snimanju ovog albuma prethodili su brojni koncerti kojima se Trio Matije Dedića nametnuo kao jedan od najaktivnijih na našoj jazz sceni. Iako se već na albumu *Some Blues* Boilers Quarteta, kojeg je stalni član od samog osnutka, skladbom *Family* predstavio i kao nadaren skladatelj, svoje je skladateljsko umijeće definitivno potvrdio na ovom, svojem prvom samostalnom albumu. Na CD *Octopussy* uvrstio je sedam vlastitih skladbi od kojih su neke još uvijek na njegovu repertoaru.

Mr. K. K. (Dancing Bear, 2000.)

Ovo je drugi Dedićev samostalni album. Snimio ga je sredinom 1999. u triju s bubnjarom Krunoslavom Levačićem i kontrabasistom Žigom Golobom, a godine 2000. objavila ga je tvrtka Dancing Bear. Dedić je ovaj album posvetio tada preminulom Kennyju Kirklandu, jednom od klavirista koji su najviše utjecali na njegovo promišljanje glazbe. Skladbe – većinu ih je napisao Dedić – donose spoj glazbenih iskustava što ih je crpio iz brojnih suradnji te poznavanja tradicije jazza i klasične glazbe, kao i novih svjetskih kretanja na suvremenoj jazz sceni.

Solo Part 1 (Cantus, 2000.)

Nakon što je dobio Godišnju nagradu Hrvatskog društva skladatelja, za skladbe što ih je snimio za CD *Octopussy*, Matija je Nagradu primio na Muzičkoj tribini u Puli, gdje je nastupio promoviravši svoj naredni CD *Solo, Part 1* u izdanju Cantusa. Na ovom, prvom solo albumu, svira uglavnom improviziranu glazbu, teme služe tek kao

naznaka nove cjeline, a njegov se, sada već prepoznatljiv jazz jezik, približava klasici. Glazbeni materijal predstavlja logičan razvojni put od urnebesnih Boilersa, preko suptilnije Tamare i posebice vlastita trija do meditativne, lirske solo izvedbe. Osim standarda na album je uvrstio izvedbe vlastitih skladbi. Potvrda je to i njegovog već prepoznatog skladateljskog umijeća. Naime, tada je već bio dobitnik Porina za skladbe *Pictures* te *To The Lite*, koju potpisuje s kolegom iz Boilersa Davorom Križićem.

Handwriting (Cantus, 2001.)

Matija je ovim projektom dokazao da je glazbenik nevjerojatno širokog spektra autorskog interesa i još šireg spektra nadarenosti, mogućnosti instrumentalističke i zanatske spremnosti. Album *Handwriting* donosi presjek stilova u kojima djeluje, a ostvario ga je s brojnim gostima, glazbenicima s kojima redovito surađuje. S riječkim gitaristom Darkom Jurkovićem Charlijem sjajno izvodi svoj instrumental *End Of May*, riječki Quartet Sensitive, u kojem za tu prigodu Matija svira glasovir, svira Jobimov *Amor en paz.* Gabi Novak, uz pratnju sastava u kojem Boško Petrović svira vibrafon, sjajno pjeva standard *My Funny Valentine*, Arsen Dedić pjeva i svira flautu u svome originalu *Sve te vodilo k meni*, podsjećajući na svoje najbolje dane. Oliver Dragojević, uz pratnju Matije i kolega iz splitskoga Black Coffeeja standard *The Shadow Of Your Smile*, a Matija se Black Coffeeju pridružuje i u izvedbi standarda *So What* Milesa Davisa. Odlični Boilers Quartet svira Matijinu uspješnicu *First Cat*, sastav zagrebačkih glazbenika predvođen Matijom, gitaristom Josipom Pandurom i saksofonistom Markom Križanom izvodi Matijin instrumental *Blue In Yellow*, Matijin Trio njegovu *Gorgondolu*. Lidija Bajuk, praćena Matijom na glasoviru, pjeva tradicionalnu međimursku pjesmu *Jeden pot*, dok Divasica Ivana Husar pjeva *Sama u dvoje*, a Divasica Maja Vučić *Le mani tue*, skladbe koje je Dedić napisao u suradnji s tim pjevačicama.

Tempera (Dallas Records, 2004.)

Ovaj CD snimio je solo i u triju s kontrabasistom Mladenom Barakovićem i bubnjarom Bornom Šercarom, te sa Silvijom Pasarićem koji je programer, snimatelj i, uz Dedića, koproducent albuma, koji predstavlja još jedno lice Matije Dedića. On na osebujan način improvizira na Gibonnijeve skladbe, što i nije iznenađenje. Naime, sa sastavom Black Coffee redovito izvodi *Temperu*, kojom dojmljivo započinje ovaj album. Upravo u izvedbi te skladbe, za koju su dobili Porina za najbolju instrumentalnu izvedbu, svirao je kao gost na snimanju njihova zadnjeg albuma *Krijanca*. Zašto Gibonni? On svakako spada u onaj dio estrade koji je izbjegao banalnost i teži višoj estetici, a osim kao izvođač nametnuo se i kao osebujan skladatelj. Iako dolaze iz posve drukčijeg glazbenog miljea, u Dedićevim obradama te skladbe postaju predlošcima za sjajne jazz improvizacije, a ideja za njih mu ne nedostaje. Njegov klavir „pjeva" poznate Gibonnijeve pjesme, ali ih ujedno preoblikuje kreirajući posve nova umjetnička djela. Iako je ponekad gotovo neprepoznatljiva, tema je uvijek prisutna, lebdi u zraku, pojavljuje se i nestaje, poput igre skrivača. U uglavnom meditativnom ugođaju Dedić se predstavlja kao izniman liričar, posebice u solo izvedbama skladbi *Sve ću preživit*, *Judi, zviri i beštimje* i *Ako me nosiš na duši*. U uvodu skladbe *Dobro jutro, tugo* oslanja se na diskretnu, programiranu, ritmičku podršku u stilu trendovskih klupsko-elektronskih utjecaja, koji se nastoje promovirati kao novi smjer u jazz glazbi. Dedić je jedan od naših prvih jazz glazbenika koji se upustio u taj eksperiment, a u tom je stilu imao zapažen nastup na prošlogodišnjem zagrebačkom Muzičkom biennalu u Lisinskom. Tek je nešto agresivniji u pristupu *Cesarici*, a svu silinu emocija otkriva u izvedbi skladbe *Oprosti*, najžešćoj na albumu.

Drugi pogled (Dallas Records, 2005.)

Iako je cijenjen kao skladatelj, ali i interpretator jazz standarda, za svoj je šesti samostalni album odabrao skladbe svojega oca Arsena Dedića, iako ih ne prepisuje nego improvizirajući zapisuje vlastitim skladateljskim rukopisom. No svojim je obradama podsjetio na vrijednost i univerzalnost Arsenovih djela, jedino što, poput

pravog jazz doktora, daje svoju dijagnozu, drugo stručno mišljenje. Odsvirao ih je solo te s dvije ritam sekcije s kojima najčešće nastupa u jazz kontekstu. U jednoj sviraju kontrabasist Mladen Baraković i bubnjar Borna Šercar, a u drugoj bas gitarist Renato Švorinić i bubnjar Jadran Dučić „Čićo". Kao gosti u nekim izvedbama sviraju gitarist i programer Silvio Pasarić te sopran saksofonist i harmonikaš Marko Križan. Pristupom bliskim ECM produkciji donosi vlastito viđenje poznatih Arsenovih pjesama nastalih u raznim razdobljima karijere, od nezaobilaznih *Sve te vodilo k meni*, *Kuća pored mora*, *Ni ti ni ja*, *Ne plači*, *Razgovor s konobarom* i *Moderato cantabile*, preko glazbe za filmove *Glembajevi* i *Pakleni otok*, do teme iz televizijske serije *U registraturi*. Čak i u izvedbama skladbi *Sve što znaš o meni* u kojoj pjeva Arsen Dedić te *Kuća za ptice* u kojoj pjeva Gabi Novak, osjeća se snažan Matijin, jazzistički pristup. Kompetentnost na tom području nije upitna, jer ih već godinama brusi na brojnim koncertima, svirajući ih u raznim kombinacijama.

Visiting Bruxeless (Dallas Records, 2006.)

Ovo je prvi kompaktni disk što ga je klavirist i skladatelj Matija Dedić snimio s međunarodnim triom. Uz njega su svirali čuveni belgijski kontrabasist Jean-Louis Rassinfosse, koji je tijekom karijere ostvario suradnje sa slavnim jazzistima poput Cheta Bakera, Joea Hendersona, Tootsa Thielemansa i drugih, te mladi češki bubnjar Marek Patrman, stalni Rassinfosseov suradnik. Bio je to nastavak suradnje koju su započeli početkom godine kada je Dedić, na Rassinfosseov poziv, u međunarodnu sastavu ovog uglednog glazbenika, dobitnika brojnih priznanja i nagrada, nastupio u Jazz Stationu u Bruxellesu na kulturnoj manifestaciji „Regards croisés – Croatie, Connaissance et Reconnaissance" koja se održala pod znakom Hrvatske u okviru Frankofonije. Oduševljen Dedićevim sudjelovanjem na tom koncertu Rassinfosse je izrazio nadu da će i ubuduće surađivati, a želja mu se ostvarila 25. rujna ove godine, kada je kao član Dedićeva trija nastupio na koncertu u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog u sklopu Jazz ciklusa što ga organizira HDS. Album donosi snimke što su ih ostvarili na tom koncertu te dan ranije u studijskim uvjetima iste dvorane. Studijsko snimanje ostvareno je uz tek nekoliko pokušaja upoznavanja s Dedićevim

skicama i neznatnim odstupanjima, kako bi glazbeni materijal prilagodili vlastitim osobnostima, bez dosnimavanja, a to je ujedno bila i proba za koncert. Uz pratnju sjajne ritam sekcije Matija Dedić se kroz devet izvedbi predstavlja kao kompetentan glazbenik koji može ravnopravno svirati s najvećim europskim glazbenicima. Uspješno je izbjegao zamku u koju se u većini sličnih situacija upletu glazbenici, razmišljajući „ziheraški" i rješavajući je linijom manjeg otpora. Naime, za takve suradnje odaberu pristup jam sessiona s izvedbama dobro poznatih standarda, što uglavnom donosi solidne rezultate, ali ne i nešto novo i osobito. Dedić je hrabro i mudro podijelio program u nekoliko cjelina kroz koje pokazuje poznavanje tradicije, opredjeljenje prema suvremenom jazzu i improvizaciji, te skladateljsko (izvodi neke već poznate, ali i skladbe što ih je napisao upravo za ovu prigodu) i solističko umijeće. Iako su se u većem dijelu programa suočili s posve novim materijalom, Rassinfosse i Patrman su ga svirali s razumijevanjem, ali su otišli i korak dalje prihvaćajući Dedićeve izazove u naletima nadahnuća, ostvarujući nepredviđene komunikacije i spontano se upuštajući u kolektivne improvizacije. To mogu samo glazbenici koji su tehnički toliko potkovani da se usude upuštati u rizike, a ujedno su otvorena duha i spremni na istraživanje. Ova trojka posjeduje te kvalitete i upravo zato, iako svoju glazbu nisu brusili na brojnim koncertima, djeluje kompaktno i kompatibilno. To je ujedno primjeren spoj iskustva i mladosti. Naime, Rassinfosse, glazbenik ogromna iskustva, djeluje kao korektor kanalizirajući Dedićevu i Patrmanovu mladalačku energiju i želju za dokazivanjem u smislenu glazbenu cjelinu. Milina je slušati kako su Rassinfosse i Patrman prihvatili Matijine skladbe različita karaktera: *San Matina*, *Family* i *Decembar*, podarivši im novo značenje, ali i priznanje na međunarodnoj sceni. Vlastite skladbe *Moment* i *Dora* (posvećena Dori Pejačević, čija djela inače obrađuje na jazz način) Dedić je odsvirao bez pratnje u maniri poznatih novih jazz romantičara svjetskoga ugleda poput Brada Mehldaua. Vrhunac albuma je izvedba Dedićeve skladbe *Last Exit*, što ju je napisao za Boilers Quartet, jedan od najboljih hrvatskih jazz sastava kojeg je stalni član od samoga osnutka. Dopadljiva, čvrsta tema i Dedićev furiozni uvod ponijeli su Rassinfossea i Patrmana koji su se potpuno uživjeli i s autorom prepustili avanturi zajedničkog muziciranja. Nadahnuti skladbom i suradnjom sva su trojica odsvirala sjajne improvizacije.

Life of Flowers (Dallas Records, 2008.)

Matijina je sklonost istraživanju različitih područja i suradnji s glazbenicima iz raznih žanrova toliko izražena da je nemoguće svako od njih obuhvatiti zasebnim izdanjem. Zato je ovaj CD zamislio kao svojevrsnu kompilaciju neobjavljenih snimaka. Koliko je bolan morao biti odabir koji uključuje izbacivanje s liste nekih već snimljenih djela što zaslužuju diskografsko objavljivanje, govori podatak da su na ovo izdanje uvrštene tek dvije njegove obrade skladbi Dore Pejačević, *Ljubica* i *Crveni karanfil* iz skladateljičina poznatog ciklusa Život cvijeća. Naime, to nisu sve izvedbe njezinih skladbi što ih je snimio sa svojim Triom, a sjajan su primjer njegova djelovanja u području suvremena jazza, ali i osebujnog pristupa djelima hrvatske glazbene baštine. Poznat je i po obradama skladbi svojega oca Arsena te Gibbonija. Tako i na ovomu svira Arsenove *U registraturi* uz svoju majku Gabi Novak, *Pijanista* uz sâmog autora, i *Lauru* solo, kao i Gibbonijeve *Tempera* i *I'm sorry*, obje u suradnji s autorom. S pjevačima Massimom i Kristijanom Beluhanom izvodi jazz standarde, a s Ivanom Husar, Leom Deklevom, Alenom Slavicom i Majom Vučić njihove skladbe bliske pop idiomu u baladnom ugođaju. Na album je uvrstio i izvedbu skladbe *Kad u te nestane mi vire* Alana Stanića i Denisa Batinovića ostvarenu s Oliverom Dragojevićem u pariškoj Olympiji. Njegov eklekticizam dolazi do izražaja i u njegovu autorskom radu. Vlastitu hardbop skladbu *Last Exit* izvodi u triju koristeći elektroniku kako bi ostvario efekt zbora koji pjeva scat pristupom, skladbu *Marina* izvodi crossover stilom u duu s violinistom Josipom Novoselom, a filmsku *Opening* s violinistom Miljenkom Puljićem, dok filmsku *Impressium* te *Lu*, obje u crossover žanru bliskom komornom jazzu, izvodi solo.

Jazz Christmas (Dallas Records, 2008.)

Ovaj album Matija je ostvario u božićnom ugođaju pozvavši brojne prijatelje da se uz njega okupe oko jelke nakićene najljepšim božićnim evergreenima, ali i autorskim skladbama suradnika. To nije bilo teško, jer radi se o glazbenicima s kojima često surađuje i o skladbama koje su u različitim obradama odsvirali i otpjevali mnogobrojni jazzisti. Da bi ostvario drukčije izvedbe angažirao je

razne glazbenike koji su svakoj pjesmi dali osoban pečat. Okosnicu čini trio u kojem uz Dedića sviraju kontrabasist Mladen Baraković i bubnjar Borna Šercar. U toj su formaciji izveli skladbe *White Christmas*, *Veselje ti navješćujem* i *Gloria*, dok *Radujte se narodi* i *Svim na Zemlji* svira solo. Instrumentalne su i izvedbe skladbi *Jingle Bells* sa solistima, trubačem Davorom Križićem i saksofonistom Sašom Nestorovićem, *Božić u Šibeniku* s violinistom Markom Ramljakom, koji je uz Arsena Dedića autor skladbe, te *The Christmas Song* s Nestorovićem. Sve spomenute izvedbe donose jazzističke i crossover obrade dok su vokalne bliže smooth jazz idiomu. *Božićnu* su otpjevali Arsen Dedić (autor skladbe) i Gabi Novak, *Nedostaješ mi mnogo* (prepjev Arsena Dedića) Ivana Husar, a *Tihu noć* Vanna. Posebnost ovog albuma je u izboru nekih starih, rijetkih pjesama poput božićnog napjeva iz Hrvatskog zagorja *Anđeli zibaju Isusa*, koji je otpjevala Lidija Bajuk, te tradicionalne istarske pjesme *Tri kralja* u izvedbi Kristijana Beluhana. *Jazz Christmas* nije samo prigodni marketinški potez, nego još jedan u nizu albuma kojima Matija potvrđuje svoju svestranost i značajnu poziciju na hrvatskoj glazbenoj sceni.

From The Beginning (Dallas Records, 2009.)

Matija je ovaj CD snimio s kontrabasistom Larryjem Grenadierom i bubnjarem Jeffom Ballardom, stalnim članovima trija klavirista Brada Mehldaua. Osim u izvedbama standarda *You Are Too Beautiful*, *Prelude To A Kiss*, *Lush Life*, *Nardis* i *Bye, Bye Blackbird*, za koje svaki jazzist mora biti spreman u bilo kojem trenutku, a Matija je pokazao da uvijek, bilo gdje i bilo s kime može svirati na jam sessionu, zajednički su jezik pronašli i u izvedbama njegovih skladbi *From The Beginning*, *Mr. Handy* i *W.A.M.* Uz poticajnu ritam sekciju odsvirao ih je opušteno, ne razmišljajući o prilagodbama. Svirajući s kompetentnim jazzistima, koji su svojim sviranjem kreirali situaciju u kojoj nije morao razmišljati o ničemu osim o suštini glazbe, poletio je u svemirske visine izvlačeći iz svoje podsvijesti djeliće pohranjenih iskustava, spremno komunicirajući s Ballardom i Grenadierom, svirajući s njima ozbiljan jam session. Iako nije bilo vremena za probe, izvedbe na albumu zvuče kompaktno, sigurno i postojano, a Matijino je sviranje zrelo i razigrano, bez podilaženja

suradnicima, ali i bez potrebe za samoisticanjem – glazba na prvom mjestu. Matija je na novi album uvrstio i četiri solo izvedbe: Monkovu *'Round Midnight* te vlastite *Angela*, *Marina's Dilemma* i *Dr. A*, što ih je snimio u Hrvatskom domu u Vukovaru.

Matija Dedić, Jeff Ballard i Larry Grenadier; snimio Davor Hrvoj

Friends (Dallas Records, 2010.)

Osim što donosi kontinuitet njegova stvaralaštva na hrvatskoj jazz sceni i prikaz shvaćanja važnosti dugoročnih suradnji album *Friends* predstavlja Matijinu svestranost, koja je dovela do suradnji s glazbenicima iz raznih žanrova. Većinu skladbi za ovaj album snimio je u triju s kontrabasistom Mladenom Barakovićem i bubnjarom Bornom Šercarom, u nekim izvedbama proširenom gostima. Ipak, jednu od verzija skladbe *Blue in Green*, što ih je s Vincenteom Archerom i Kendrickom Scottom snimio u New Yorku, u spomenutom studiju, ali uživo, i to uz publiku, uvrstio je na ovaj CD. Osim skladbe *Siena* pjevačice Tihane Pavelić, koja gostuje u toj izvedbi, sve ostale su standardi. U nekima se, *There Will Never Be Another You*, *Our Love Is Here to Stay* i *On A Clear Day*,

kao gost solist pridružuje gitarist Elvis Penava, a u nekima njegov dugogodišnji suradnik, pjevač Kristijan Beluhan, koji donosi vlastito viđenje evergreena *My One And Only Love*, *For Sentimental Reason*, *Our Love Is Here To Stay* i *My Funny Valentine*. U tim se izvedbama Dedić predstavlja u posve drukčijem svjetlu. Naime, u potpunosti se usredotočuje na discipliniranu pratnju, pomažući pjevačima/solistima da iskažu svoje vještine i zamisli, poštujući njihove stilske sklonosti, sposobnosti i repertoarni odabir, strpljivo čekajući red za vlastitu improvizaciju. No najuvjerljiviji je u izvedbama s triom, bez obzira na to s kojom dvojicom svirao. Očigledno je da je to formacija koja najviše odgovara njegovu senzibilitetu i promišljanju jazz glazbe. Zato su izvedbe baladi *You Are Too Beautiful* s Barakovićem i Šercarom te *Blue in Green* s Archerom i Scottom najdojmljivije na ovom albumu.

Kontesa / Contessa (Cantus, 2010.)

U triju s kontrabasistom Mladenom Barakovićem i bubnjarem Bornom Šercarom, dugogodišnjim suradnicima i, poput njega, vrsnim improvizatorima, Dedić je godinama razvijao i prezentirao novi pristup skladbama Dore Pejačević. S njima je snimio album *Kontesa*, prvi i do sad jedini na kojem izvodi isključivo njezina djela. U izvedbi skladbe *Ave Maria* kao gošće im se pridružuju akademski obrazovana violinistica Laura Vadjon te pjevačica Vlatka Burić, koja participira i u izvedbama skladbi za vokal i klavir: *Bora*, *Majčica, moj anđeo*, *Ljubavni zanos* i *Vjerujem, dragi*. Među ostalima, dvije su iz spomenutog ciklusa: *Ljubice* i *Krizanteme*, a Dedić je za taj album obradio i skladbe *Uspavanka* i *Pjesma bez riječi*. Dok su u dionicama uz magistricu pjevanja Vlatku Burić, pjevačicu klasične glazbene naobrazbe, čiji zadatak u ovom projektu nije približavanje jazz izrazu, niti izražavanje kroz improvizacije, glazbenici discipliniraniji, „pristojniji", „obzirniji" prema uzusima klasične glazbe, u ostalim, instrumentalnim, dozvoljavaju si slobodu da glazbenom predlošku pristupe neproračunato, gotovo „raskalašeno", bez ustezanja se upuštajući u improvizacije, predstavljajući glazbu Dore Pejačević u posve novom, jazzističkom kontekstu. Upravo je to dobar recept kako hrvatsku glazbenu baštinu predstaviti svjetskoj jazz javnosti, naravno, bude li ova glazba doprla do nje.

MD in NYC (Origin Records, 2011.)

Ovo je bio prvi Matijin album za inozemnog izdavača – američku diskografsku kuću Origin Records iz Seattlea. Zahvaljujući tome, potvrdu kvalitete primio je na najzahtjevnijem tržištu. Naime, album je dobio i još uvijek dobiva sjajne kritike američkih jazz novinara. CD je snimio u triju s američkim jazz glazbenicima kontrabasistom Vincenteom Archerom i bubnjarom Kendrickom Scottom. Od deset skladbi na albumu šest je Matijinih, dvije poznatih jazzista, *Blue in Green* Milesa Davisa i *Maiden Voyage* Herbiea Hancocka, a dvije glazbenika drugih stilova, *Fragile* Stinga i *If I Where a Boy* Tobyja Gada, poznatog iz repertoara pjevačice Beyoncé. No Matija, koji uz akustični klavir u nekim izvedbama pokazuje i vještinu sviranja električnih klavijatura te sklonost prema fusion iskazu, bez obzira na to čije skladbe svira, ostaje dosljedan svojem profinjenom jazz jeziku, a Archer i Scott u potpunosti su mu se prilagodili. Iako se ne radi o stalnim suradnicima, trio u svim izvedbama svira opušteno i osjećajno, što je posebice važno za Dedićeva novija, ali i već svirana djela: *Her Name*, *Slawenskaya*, *Update*, *Angst*, *Cheekee Chicks* i *Jungle Blues*. Kroz sve izvedbe osjeća se mirnoća, usredotočenost na vlastiti glazbeni svijet, koji ne mogu poremetiti nikakvi vanjski utjecaji. Bez ekstravagancija, velike dinamike ili bilo kakvih drugih ispada kojima jazz pijanisti nerijetko pokušavaju privući pozornost, profinjenim rješenjima i primjerenim solima koja smisleno dijeli sa suradnicima, Dedić nudi neprestani užitak slušanja i zadovoljstvo u otkrivanju skrivenih detalja, pobuđujući potrebu za ponovnim preslušavanjem. Potvrda je to i njegova skladateljskog rada koji na pohvale i odobravanje nailazi u najzahtjevnijoj jazz konkurenciji.

Family; s Jazz orkestrom HRT-a (Croatia Records, 2012.)

Na CD *Family* uvrštena je snimka koncerta što ga je Matija uz Jazz orkestar HRT-a pod ravnanjem Saše Nestorovića održao 9. studenog 2011. u Studiju Bajsić HRT-a. Upravo koncertni ugođaj donosi pravi karakter jazz glazbe, polet i uzbudljivost izvedbe, koju je puno teže postići u uvjetima studijskog snimanja, a Dedić, Nestorović i članovi Orkestra toliko su uvjerljivo i precizno svirali da

ništa nije trebalo popravljati ni dosnimavati. Uz jazz standarde na programu su bile i Dedićeve skladbe koje su svoje izvorne izvedbe doživjele u izvedbama malih sastava: naslovna te *Slawenskaya*, *Popey Wopey*, *Chekee Chicks* i posebice dojmljiva *Last Exit*. Ovaj, primjeren izbor djela koja su obilježile njegovu karijeru sjajan je rezime njegova dosadašnjeg skladateljskog stvaralaštva. I u izvedbama s orkestrom ona odaju Dedićevu glazbenu osobnost, sklonost suvremenom jazz izrazu, romantičnom pristupu, ali i hardbop grooveu. Važnu ulogu odigrao je Silvije Glojnarić koji je priredio aranžmane za sve skladbe. Upravo zbog poznavanja Dedićevih skladbi i glazbenih afiniteta, Glojnarić je priredio aranžmane koji mu u potpunosti leže, koji ostavljaju dovoljno prostora za njegova klavirska sola, iako su ona u ovoj situaciji manje ekstravagantna nego inače, ali ističu svu raskoš orkestralnog zvuka.

Sentiana (Blue Bamboo Music, 2013.)

Matija je s poznatim kontrabasistom Scottom Colleyem i bubnjarom Antonijom Sanchezom snimio CD *Sentiana*, Uz izvedbe s triom neke je ostvario solo. Osim standarda *Green Dolphin Street* to su od reda Dedićeve skladbe iz raznih razdoblja karijere, neke i posve nove. Dok je za solo izvedbe odabrao uglavnom balade: stariju *Freerony* i nove: *Plan B*, *Stella by Skylark*, *6 Umbrella's* i *Helia*, za komunikaciju s Colleyem i Sanchezom predložio je uglavnom one koje zahtijevaju energičnije izvedbe, otprije poznatu *Uncle M* i nove: *Sentiana*, *Coutlett*, *Deep* i *Bremen*. Na izvedbama uvrštenim na album osjeća se koliko se Matija, svirajući s ovom dvojicom glazbenika, osjeća sigurnim, nesputanim i opuštenim, kao nikad do sad. No možemo ustvrditi da velik dio zasluge pripada upravo njemu, njegovoj sviračkoj vještini, ali i naslušanosti, osjećaju za estetiku te autorskoj maštovitosti.

Ligherian Rhapsody – Piano Solo Improvisation (Workin' Label, 2015.)

Za ovaj CD Matija je snimio jedanaest skladbi koje su odraz njegove iznimne maštovitosti. Radi se o improvizacijama koje su nastale na licu mjesta. Za razliku od prvog solo CD-a, na koji je od deset izvedbi uvrstio tri jazz standarda i za improvizacije koristio konkretne teme, na ovom je Matija autor svih skladbi koje nisu unaprijed osmišljene, koje je ostvario u trenutku nadahnuća. Izvedbe su u potpunosti improvizirane, bez namjere da se priklone nekom od žanrova ili utjecaja, iako se radi o svojevrsnom crossoveru, prožimanju jazza i klasike. Raznolikost glazbenih utjecaja očituje se i u samim naslovima skladbi koje je nadjenuo naknadno: *Strange Coral* koja naginje klasici, *Unexpected Blues* koja priziva korijene jazza, *Mediadria* u kojoj se poziva na mediteransku toplinu, *Von Mankowitz* koju je posvetio uglednom jazz pijanistu i skladatelju Theloniousu Monku. Ovim albumom Matija Dedić iskazuje punu zrelost i sposobnost da se upusti u glazbenu apstrakciju s pokrićem. Naime, ustrajnim proučavanjem glazbe i vježbanjem stekao je razinu na kojoj ne mora razmišljati o tehnici te se može u potpunosti prepustiti osjećaju, a upuštanjem u razne glazbene situacije, od prozaičnih do avangardnih, širinu koja mu omogućuje da apstrahira bilo kakve glazbene konvencije.

Matija svira Arsena (Croatia Records, 2015.)

Sindrom uspješnih roditelja u jazz glazbi, posebice u njezinoj novijoj povijesti, predstavlja velik teret brojnim svjetskim jazzistima mlađeg naraštaja. S istim se poteškoćama na početku karijere susreo i Matija. Iako je na početku karijere izbjegavao profesionalno povezivanje s roditeljima Gabi Novak i Arsenom Dedićem, u nastojanju da ostvari karijeru zahvaljujući vlastitim sposobnostima, Matija je postigao punu afirmaciju na hrvatskoj glazbenoj sceni, ali i autorsku i interpretativnu zrelost, te je postao svjestan da više ne mora bježati od tog sindroma kako bi dokazao svoj glazbeni integritet. Kako je sve više izgrađivao imidž neovisnog glazbenika velikog kreativnog potencijala, osjećao je da ne treba više bježati od bliskih mu glazbenih dostignuća, onih s kojima je odrastao i koja tijekom cijele karijere nosi u podsvijesti. Tako je sve više počeo

nastupati sa svojim roditeljima i izvoditi glazbu Arsena Dedića. Za ovaj, svoj najpopularniji album snimio je njegove skladbe *Glembajevi*, *Ni ti ni ja*, *U registraturi*, *Sve što znaš o meni*, *Kuća pored mora*, *Moderatto cantabile*, *Dida moj*, *Tvoje nježne godine*, *Ne plači* i *Razgovor sa konobarom*.

Snimio ih je solo, svirajući s razumijevanjem i dignitetom, još jednom ukazavši na veličinu Arsenove glazbe, ali i svoju muzikalnost te pijanističku vještinu.

Drugi pogled – Glazba Arsena Dedića (Dallas Records, 2016.)

Tada već cijenjen kao skladatelj, ali i interpretator jazz standarda, Matija je počeo sve više nastupati sa svojim roditeljima i izvoditi glazbu Arsena Dedića, te je za svoj šesti samostalni album napravio hrabar iskorak odabravši skladbe svoga oca. Radi se o albumu *Drugi pogled* koji je diskografska kuća Dallas Records nedugo reizdala u povodu 10. godišnjice objavljivanja prvog izdanja. Bio je to njegov prvi pokušaj obrada očevih djela, kojima je pristupio posve drukčije nego na novom, nagrađivanom albumu *Matija svira Arsena* (Croatia Records). Tada je već imao iskustvo tematskih projekata, s jazzističkim obradama djela Gibonnija i Dore Pejačević, te je imao razlog okušati se u do tad najopasnijem, u kojem je tumačio djela u kojima je morao pomiriti bliskost koja proizlazi iz obiteljskog okružja i očev neosporni autoritet na hrvatskoj glazbenoj sceni. Uspio je u tom naumu i svojim obradama, osmišljenim na drukčiji način, još jednom podsjetio na vrijednost i univerzalnost Arsenovih djela i njegove pjesme potvrdio bezvremenskim evergreenima hrvatske glazbe. No načinom na koji je tumačio njegove skladbe, na koji je intervenirao i u trenutku izvedbe, na koji ih je uzimao kao predložak za svoje improvizacije, Matija se sâm predstavio izvrsnim skladateljem. Svakako, ovo je reizdanje vrijedan podsjetnik na važan aspekt karijere Matije Dedića i potvrda utemeljenosti njegovih različitih iščitavanja iste teme.

Dedicated (ears&eyes Records, 2017.)

Kao i album *Matija svira Arsena*, koji je slavljen kao jedno od najboljih hrvatskih diskografskih ostvarenja 2016. godine, Matija je i ovaj posvetio ocu – Arsenu Dediću. No za razliku od spomenutog, za koji je snimio izvedbe očevih djela, ovaj donosi izvedbe Matijinih skladbi s jednom iznimkom, standardom *The Meaning of the Blues*. Osim dvije solo izvedbe snimljene u Lisinskom na CD *Dedicated* uvrstio je one snimljene u siječnju 2016. u New Yorku. Na albumu je tek jedna izvedba s bubnjarem, a do toga je došlo slučajno. Naime, Matija je početkom lipnja prošle godine, sa saksofonistom Jurom Puklom, bubnjarem Johnathanom Blakeom i kontrabasistom Mattom Brewerom u New Yorku snimio još jedan album. Među ostalima, snimili su i Dedićevu skladbu *Afmazur*, koju je uvrstio na CD kao jedinu s bubnjarem. Na ovom albumu novine su sastav bez bubnjara i suradnja s violončelistom. Naime, ostale izvedbe Matija je snimio u New Yorku uz tenor saksofonista Chrisa Cheeka, violončelista Noaha Hoffelda i kontrabasista Johannesa Weidenmuellera ili u triju bez Cheeka. Takva, neuobičajena postava sjajno se uklopila u romantičarski pristup baladama, na tragu njegovih ranijih ostvarenja bliskih klasičnom glazbenom idiomu.

Male ljubavi ... Susreti (Croatia Records, 2017.)

Ovaj je album još jedna Matijina posveta skladateljima koji nisu vezani uz jazz, njemu najbliži žanr, ali kojima je već iskazivao divljenje. Uostalom, radi se odreda o uglednicima naše glazbe. No njihove je pjesme pretvorio u instrumentalne i prilagodio svojem poimanju glazbe, onom jazzističkom ili barem bliskom jazz izrazu. Naravno da je iznimno važno koje će pjesme uzeti za predloške prema kojima improvizira, a radi se o bezvremenskim djelima hrvatske i ne samo hrvatske popularne glazbe. Arsen Dedić zastupljen je skladbama *Odlazak*, *Otkako te ne volim*, *Vraćam se*, *O, mladosti* i *Što me čini sretnom*, Zdenko Runjić s *Potraži me u predgrađu* i *Molitva za Magdalenu*, Gibonni s *Divji cvit* i Kemal Monteno s *Nije htjela*, a tu su i tradicionalne pjesme *Što te nema* i *Kradem ti se u večeri*. Posebnu dozu romantike isporučila je harmonikašica Merima Ključo, posebna gošća koja se Matiji pridružila u pet izvedbi.

U izvedbama skladbi *Nije htjela* i *O, mladosti* pridružio mu se violončelist Stanislav Kovačić, a u *Divji cvit* bas gitarist Alen Svetopetrić i gitarist Silvio Pasarić.

Influences (Alliance Records, 2019.)

Za snimanje ovog albuma Matija se udružio s francuskim glazbenicima, kontrabasistom Thomasom Brameriem i bubnjarem Manuom Katcheom. Snimio je jednostavnije, ali širem krugu publike prijemčivije skladbe s više groovea i agresivnosti, a upušta se i u izvedbe na električnom klaviru. Važno je da ti slavni glazbenici izvode njegove nove skladbe, ovom prigodom *Written Long Time Ago*, *Looking For an Answer*, *Influence*, *Find the Modus* i *Final Destrination*. Kako kažu, sviraju ih s velikim zadovoljstvom. To je, osim iskaza poštovanja prema njegovoj instrumentalističkoj virtuoznosti i glazbenim zamislima, velika potvrda njegovog skladateljskog djelovanja, koje već godinama, osim u Hrvatskoj, nailazi i na međunarodno priznanje. Osim vlastitih na CD je uvrstio i dvije skladbe drugih autora: *Breathe* i *Gimme That Luv* Patricka Q-a, Britanaca Judith N i Luthera Uanga. Kao pjevači u izvedbama tih skladbi sudjeluju Judith te u jednoj Daniel. Drugi važan segment ovog albuma čine Dedićeve solo izvedbe vlastitih djela, što je postao njegov zaštitni znak. Ponovno je riječ o sjajnim skladbama, zapravo improvizacijama kao uvertirama u skladbe koje slijede, ali koje mogu egzistirati zasebno: *Intro11*, *125*, *Avivo*, *Just Drive* i *Coda*.

Tajna vještina – Glazba Zlatana Stipišića Gibonnija (Croatia Records, 2020.)

Usredotočimo li se samo na jedan segment Gibonnijevog stvaralaštva, onaj autorski, koji je u ovom kontekstu najvažniji, možemo govoriti o neospornoj kvaliteti, ali i kvantiteti. Zato ne čudi što je Matija odlučio objaviti još jedan tematski album s njegovim skladbama. Na CD je uvrstio neke skladbe koje nisu na ranijem albumu *Tempera*: *Divji cvit*, *Žeđam*, *Kad sam nasamo s njom*, *Tajna vještina*, *Hide the Mirror* te koncertnu izvedbu skladbe *Nisi više moja bol*, u kojoj mu se pridružuju Nikša Bratoš i Mladen Kosovec. Neke, kao što su *Ispod moga pramca (Tempera)*, *Cesarica* i *Sve ću preživit*, odlučio je

ponovno obraditi ukazavši na višeslojnost Gibonnijevih skladbi, ali i vlastitu širinu pogleda na glazbu. U izvedbama na novom albumu više pažnje polaže na intro, kao da želi pripremiti okružje u kojem bi tema dobila svoj pravi smisao, a improvizacije su produhovljene, introspektivne. Koliko god se izvedbe na ovom CD-u zasnivaju na kontinuitetu, toliko su i nove, svježe, ali i samosvojne, u skladu s umjetnikovim glazbenim promišljanjem. Gibonni u njemu raspiruje strast prema takvom načinu razmišljanja, u izvedbama njegovih skladbi Matijina se inventivnost i imaginacija mogu rasplamsati do neslućenih razmjera.

Ladies (Croatia Records, 2021.)

Još jedno sjajno Matijino diskografsko izdanje. Odmah nakon objavljivanja ovaj se album našao na prvom mjestu top liste najprodavanijih domaćih albuma. Posebno zanimanje javnosti izazvala je njegova suradnja s kćerkom Lu koja nije bila prisutna na sceni nakon što je 2015. prvi put uz Gabi i Leu Deklevu zapjevala u pjesmi *Ja bi da te slijedim*. U ovoj prigodi oglasila se izvedbom skladbe *Zadnji sati ljeta* odabrane s albuma *Skretanje* Kristijana Beluhana, za koju je aranžman napisao Tvrtko Hrelec. Očekivano Gabi, kao i puno puta do sada, pjeva Arsenovu skladbu, ovaj put *Otok*, a on je kao autor ili koautor zastupljen i skladbama *Sve što znaš o meni* koju pjeva Marijana Zlopaša te *Izmijenila si se, Ana* koju pjeva Lana Janjanin. Kao autor javlja se i Gibonni, čijoj se glazbi Matija posvetio na svojem albumu *Tempera – Matija Dedić svira Gibonnija* iz 2004. Njegovu pjesmu *Sebi dovoljan* pjeva Martina Majerle. Neke su autorske, one samih pjevačica, ili drugih skladatelja, a Matija nije propustio priliku da na ekstravagantan način obradi i jedan jazz standard, skladbu *Nardis* Milesa Davisa u kojoj mu se pridružuje Remi. Uz spomenute za snimanje albuma odabrao je i Tamaru Obrovac, Ivanu Husar-Mlinac, Vesnu Pisarović, Mariju Husar-Rimac, Gitu Hajdarhodžić, Maju Vučić, Lidiju Bajuk, Tenu Vodopiju, Saru Renar i Leu Deklevu.

Matija Dedić Plays Sergio Endrigo (Tondak, 2022.)

Budući da je njegov otac Arsen Dedić bio prijatelj sa Sergiom Endrigom, Matija je dobro upoznao djelo ovog talijanskog kantautora. Kao veliki poznavatelj i interpret očeve glazbe, koja ima puno poveznica s Endrigovom, kao da ju je usvojio iz prve ruke, kao da mu je organski bliska. Zato je logično što je baš on bio pozvan da svojim interpretacijama Endrigove glazbe pruži doprinos ostvarenju projekta *Emocije, osjećaji* te da u organizaciji Zajednice Talijana Pula održi koncert u Istarskom narodnom kazalištu u umjetnikovoj rodnoj Puli. Logično je bilo i da upravo on snimi album s improvizacijama u kojima promovira njegovo djelo i prepušta se kazivanju njegovog opusa. Kao i puno puta do sad napravio je to na svoj način, ali uz poštivanje karaktera autora. Njegove su solo izvedbe introspektivne, meditativne, nježne, osjećajne, s dozom pijeteta, ali i potrage za skrivenim detaljima, otvarajući pitanja o višeslojnosti Endrigovih djela i potrebi za njihovim novim preispitivanjem i tumačenjem.

Antonio Sanchez, Matija Dedić i Scott Colley; snimio Davor Hrvoj

DVD

Kao vođa sastava:

Matija svira Arsena – Live In ZKM (Croatia Records, 2016.)

Ovaj DVD donosi snimku koncerta što ga je Matija održao 4. ožujka 2016. u Zagrebačkom kazalištu mladih. Ipak, taj DVD ne bismo smjeli smatrati samo preslikavanjem glazbe s albuma u koncertni prostor. Naime, osim što je repertoar s CD-a upotpunio skladbom *Vraćam se*, koja nije sadržajem CD i LP izdanja, Matija je kao istinski jazzist u interpretacijama otišao korak dalje. Uzeo si je više slobode u improvizacijama nego na albumu, no tek nakon što je svako djelo predstavio u svojoj punoj ljepoti. Nije jednostavno pažnju publike zadržati tijekom cijelog jednoipolsatnog nastupa, posebice kad se radi o solističkom koncertu, ali Matija je to uspio – slušatelje je usisao u svoj glazbeni svijet i nije ih ispuštao sve do zadnje odsvirane note. Zato DVD, u odnosu na CD, donosi novu dimenziju u ovaj projekt – poseban ugođaj, veće uzbuđenje, spontanost, ovacije publike. To se posebice osjeća u izvedbi skladbe *Vraćam se* koju je odsvirao u posljednjem dodatku, u kojoj se razmahao, kao u transu preskočio granice idioma i strastveno jazzirao, kao da je ponovno skoknuo do New Yorka i u nekom se klubu našao sa starim prijateljima, jazzistima svjetskoga glasa, kojima želi poručiti da vrhunski jazz dolazi i iz Hrvatske. Radost i ushit koji se osjećaju u toj izvedbi prenio je na „nezasitnu" publiku koja te večeri nije štedjela dlanove pokušavajući ušićariti još malo Matije – Arsena – iscjeliteljske glazbe. DVD izdanje donosi i Matijino trinaestominutno izlaganje o projektu *Matija svira Arsena*, od zamisli preko snimanja albuma do dodjele nagrade Porin i koncerta u ZKM-u, ali i Arsenu, njegovoj umjetnosti te privatnom i umjetničkom odnosu s njim. Između ostalog rekao je: „Ovo u ZKM-u bio je moj koncert života!"

Kao suvoditelj:

Sa Zoranom Predinom: *Tragovi u sjeti* (Aquarius Records, 2011.)

S Darkom Jurkovićem Charlijem: *Jazzy Bach*, (Croatia Records, 2015.)

Sa Šimunom Matišićem: *Fortune Smiles* (Croatia Records, 2016.)

Sa Zoranom Predinom: *Tragovi u sjeti 2* (Croatia Records, 2016.)

S Jurom Puklom: *Hybrid* (Whirlwind Recordings, 2017.)

S Boilersima:

Boilers Quartet: *Some Blues* (Orfej-HRT, 1997.)

Boilers Quartet: *Abstract Lights* (Aquarius Records, 1999.)

Boško Petrović & Boilers: *St. Miles Infirmary* (Jazzette Records, 2000.)

Boilers All Stars: *That's It* (Cantus, 2003.)

Boilers Big Band: *Live in ZeKaeM* (Aquarius Records, 2005.)

S Tamarom Obrovac:

Tamara Obrovac Quartet: *Ulika* (CBS, 1998.)

Tamara Obrovac Quartet: *Ulika Revival* (Unit Records, 2014.)

Tamara Obrovac Quartet: *Nuvola* (Cantus, 2023.)

Matija Dedić i Gene Jackson; snimio Davor Hrvoj

Životopisi izvođača

Bubnjar i skladatelj **Krunoslav Levačić** jedan je od najdugovječnijih Dedićevih suradnika, član njegovog prvog trija i Boilers Quarteta, prvog sastava u kojem je Dedić svirao. Rođen je 18. rujna 1957. u Zagrebu. Kao samouki glazbenik počeo je nastupati 1974. Nastupao je i snimao s poznatim glazbenicima kao što su Boško Petrović, Gabi Novak, Ladislav Fidri, Damir Dičić, Renato Rožić, Saša Nestorović, Davor Križić, Mladen Baraković, Mario Igrec, Dubravko Vorih, Šimun Matišić i mnogi drugi. Od 1989. povremeno je svirao u Njemačkoj, najčešće u Kölnu gdje je živio od 1991. do 1996. Čest je gost europske jazz scene i traženi studijski glazbenik u inozemstvu. Poznatiji glazbenici s kojima je svirao na međunarodnoj sceni su Lee Konitz, Sam Rivers, Michael Heupel, Allan Praskin, Peter Herbert, David Friedman, Kenny Garrett, Charlie Mariano, Greg Cohen, Charles Gayle, Ralph Alessi, Duško Gojković, Gianni Basso, Ferenc Snétberger, Mulgrew Miller i Ron Ringwood. Stalni je član sastava Tamare Obrovac kao i Boilers Quarteta, s kojim je objavio kompaktne diskove *Some Blues* (1997), *Abstract Lights* (1999.) i *St. Miles Infirmary (*2000) u suradnji s Boškom Petrovićem, sastava Boilers All Stars, s kojim je snimio album *That's It* (2003), i Boilers Big Banda, s kojim je snimio album *Live in ZeKaeM*. Levačić je svestrani glazbenik koji svira u različitim žanrovima, a upušta se i u izvedbe slobodnih improvizacija koje nije moguće svrstati u neki od poznatih žanrova. Član je ili je to bio stilski različitih sastava kao što su Tabasco Band, Jazz Art Quartet, Folkestra, Mildreds, Fog Painters, Atanasovski-Golob-Levačić Trio, Phonic Zoom, Reel Problems i Milk. Kao izvrstan pedagog bavi se podučavanjem prenoseći bogato iskustvo novim naraštajima hrvatskih bubnjara. Autor je udžbenika bubnjarskih tehnika *Metoda za bubnjeve* (1998). Višestruki je dobitnik nagrade Status Hrvatske glazbene unije za najboljega jazz i rock bubnjara. Vječna potraga za savršenim zvukom dovela ga je do proizvodnje/modifikacije činela. Danas mnogi slavni bubnjari sviraju upravo na njegovim modelima činela.

Slovenski kontrabasist i bas gitarist **Žiga Golob** je također član Matijinog trija od utemeljenja. Rođen je 1973. u Kranju. Svojoj prvoj glazbenoj grupi pridružio se s deset godina kao bas gitarist. Kasnije se oduševio kontrabasom, upisao srednju glazbenu školu u Ljubljani i tamo maturirao 1993. u klasi profesora Luciana Boleta. Od prvih gotovo rock and roll grupa put ga je vodio preko multirasnog reagge-afro benda Afro Sound, prvih improvizacija s Ladom Jakšom, osam godina redovitih nastupa s Vladom Kreslinom te koncerata i snimanja s Big Bandom RTV Slovenije do višegodišnjeg djelovanja na slovenskoj jazz sceni. Član je mnogih slovenskih i međunarodnih sastava raznolikih žanrova. Aktivan je u izvedbama šansone, post rocka, jazza, slobodne improvizacije i drugih stilova. Konstanta njegove glazbe i dodirna točka većine grupa u kojima djeluje je improvizacija. U nekim slučajevima to je samo mali element dok u drugima to može biti glavna karakteristika. Isto tako Žiga Golob svoju glazbu često isprepliće s djelima drugih umjetnika iz raznih područja kao što su suvremeni ples, kazalište, poezija, filmovi i likovna umjetnost. Sa zanimanjem, zadovoljstvom i radošću prepušta se igri, sugestijama koje svojim akustičkim svojstvima nude prostori za izvođenje. Objavio je jednu zbirku poezije i sudjelovao u stvaranju više od stotinjak objavljenih albuma u zemlji i inozemstvu. Nastupao je na koncertnim pozornicama i klubovima u Sloveniji, Austriji, Italiji, Njemačkoj, Francuskoj, Engleskoj, Latviji, Litvi, Izraelu, Belgiji, Španjolskoj, Grčkoj, SAD-u, Australiji, Švicarskoj, Bosni i Hercegovini, Srbiji, Crnoj Gori, Rusiji, Mađarskoj, Hrvatskoj, Poljskoj, Češkoj, Slovačkoj, Finskoj, Japanu, Nizozemskoj, Portugalu, Norveškoj, Kini i Danskoj. U jesen 2018. objavio je album improvizacija za solo kontrabas *Spaces II*, 2021. objavljena su mu dva albuma autorske glazbe, *Obraz* i *Marijanski jarek/Mariana Trench*, a 2022. koncertni album *Sam v Galeriji P74*. Dvije godine radio je kao spiker na Radiju Slovenija često posuđujući glas junacima animiranih filmova te za TV reklame i dokumentarne filmove. Intenzivno nastupa i u Hrvatskoj te surađuje s hrvatskim glazbenicima.

Nakladnici:
Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

Za nakladnika:
Antun Tomislav Šaban
Mirjana Matić

Urednik i autor teksta:
Davor Hrvoj

Lektura:
Valentina Sertić

Likovna i grafička oprema:
Bojan Gagić

Tisak:
New Flyer d.o.o.

Zagreb, 2023.